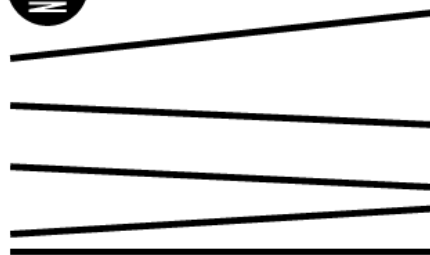

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schandorph, Sophus.; af S. Schandorph.

Titel | Title:

Nye Digtninger

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J.H. Schubothe, 1868

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 168 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

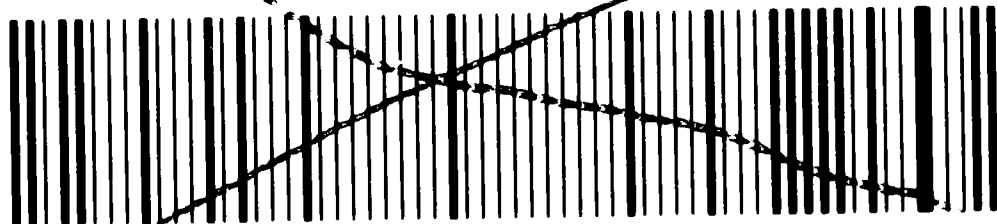
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

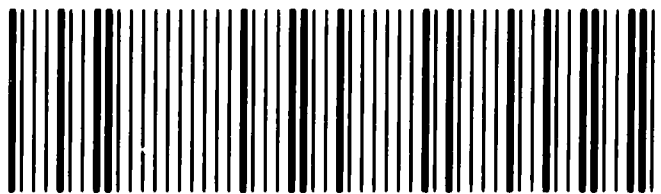
54. - 19.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1. - 2. S 54 8°

1 1 54 0 8 00488 X

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023205093

Nye Digtninger

af

S. Schandorph.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schuboths Boghandel.

G. S. Wibes Bogtrykkeri.

1868.

Indhold.

	Side
Ved en Vens Afreise til Grækenland	1
Opraab	6
Lyspunktet	8
Til * * *	10
Reiselængsel	14
Minderne	17
Ungdom og Foraar	18
Du kjender de gamle Sange	20
Et Par Reiseminder	
1. Köln	22
2. Versailles	25
Nattetanker	34
<i>Τό πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις</i>	37
Det Uendelige	40
Følelspolitik	41
Sonet	45
Den 18de April 1864	46
Circulaire til Vennerne	49
Ved Havet	52
Vuggevisen	55

	Side
Til Kapitein Harald Hertel efter Træfningen ved Mysund, Februar	
1864	57
Bryllupsvisen	60
En nyttig Moralprædiken	63
Silvia	75
Sjællandsk Romantik	79
Hvi er du taus, hvi er du mørk?	82
Til en Veninde	85
Ludvig Holberg	87
Tro ei -- tro!	90
Et Fald.	
1. Dødsleiet	95
2. I Cellen	112
3. Flugten	116
4. Prøven	122
5. Paa Scenen	130
6. Marquisen	137
7. En Orgie	142
8. Nye Eventyr	146
9. En søvnløs Nat	153
10. Ballet	159
11. Slutning	166

Ved en Vens Afreise til Grækenland.

Ofte til Minde jeg drages endnu,
hvor i min Ungdom jeg gjerne
styred min vidt omhigende Hu
hen under Hellas's Stjerne.

Mangen en Gang for mit Øie jeg saae
Oldtidens høie Gestalter at staae,
ei som Mumier døde,
blege og uden Blod;
herligt med Kinder røde
straalende for mig de stod.

Gudernes, Heltenes brogede Færd,
snart i Olymp, snart paa Jorden,
Klangen af Lyra og Klirren af Sværd
samles i rhythmiske Orden.

Klart funkler Templet i Sollyssets Pragt,
rigt folder Dandsen den bølgende Dragt;

hist paa Palæstra de Unge
flokkes til dristigt Spil,
høit den begeistrede Tunge
sjunger Paianen dertil.

Gysen saa dybt gennem Sjælen mig foer;
trodsigt mod salige Guder
slynger Prometheus de knusende Ord,
Stormen om Fjeldtoppen tuder;
Natmulmet brydes af sælsomme Lyn
alt ved Kassandras profetiske Syn;
See Antigone vanke
bleg til Gravhulen trang
bort fra de Brudeblus blanke
og Hymenæernes Klang.

Tys! men af Latter en Storm blæser op!
høit paa den rivende Bølge
svømmer af pudsigste Masker en Trop
frem i uendeligt Følge.
Guder og Mennesker, Himmel og Jord
hvirvles afsted i det buldrende Chor;
hisset med Laurbærkrandsen
høit Aristofanes staaer,

vildere frem bruser Dandsen,
alt mens han Plekteret slaaer.

Nutidens Liv jeg kun daarligt forstod,
tomt det mig tyktes og øde;
enlige Drømme var det, som lod
Hjertet og Kinderne gløde.
Baand, som mig knyttet til Mennesker, brast;
dog har det ene i Tiden holdt fast:
Baandet til Barndomsvennen,
valgt i de tidlige Aar;
sikkert det holder til Enden,
alt medens Tiderne gaaer.

Fjærned vor Hu fra hinanden os vidt,
atter vi sammen os nærmed,
spændtes end Baandet ængsteligt tidt,
har dog en Gud det beskjærmet.
Tidt, naar hver Sjæl for mig syntes stængt,
har jeg til dig saa inderlig trængt,
trængt til af dig at flyttes
mod Tankens alvorlige Land,
naar jeg ustadigt stødtes
om paa Stemningers Vand.

Nu skal vi skilles, og nu bryder frem
Hjertesproget, det dulgte:
Glem ei den gamle Ven i dit Hjem,
som dog saa trofast dig fulgte.
Mindes ham stundom, men mindes ham kun,
som du ham saae i hans bedste Stund;
glem, hvad det flygtige Lune
lagde i Munden ham let,
naar han paa Livets Rune
havde stirret sig træt.

Altsaa skal du, min Ungdoms Ven,
bort til de Strande drage,
hvor i begeistret Længsel jeg hen
higed i Ungdoms Dage,
did, hvor end Templets revnede Væg
bærer af Guddomstanken Præg:
Hellas's deilige Kyster,
Pallas Athenes Stad,
der, hvor end Minders Røster
suse om Søilernes Rad.

Med vil du bringe Hjerte og Aand
til at nyde og samle,

til at væve det knyttende Baand
mellem det Ny og det Gamle.
Fader Homeros's Verden paany
vil for din undrende Tanke gry,
Skjønhedstypernes Vrimmel,
Eros's Fødselsfest,
Platons Ideers Himmel
vil dig byde til Gjæst.

Naar du i maaneklar Aftenstund
over Akropolis skrider,
og naar paa Sjælens dæmrende Grund
lege de gamle Tider;
naar der af Oldtid bæver en Klang
til dig igjennem Vinden's Sang;
da for min Aand du tale;
bring en Hilsen, som den
tidt til Hellas's Dale
ydmygt har skikket den hen.

Opraab.
~~~~~

Op, prøv det unge Mod!
sky ikke Striden!
Kjøl ei det varme Blod
med Kløgt før Tiden!
Imod det største Maal
du rask dig svinge,
mens, lig en Fjer af Staal,
din Kraft kan springe!

Og naaer du ikke op,
hvorhen du stunded,
har du til Bjergets Top
ei Veien fundet,
det rene Straaløvæld,
som hist du skimted,
har ind dog i din Sjæl
paa Flugten glimtet.

Og skal du siden gaae
i Dalens Taage
og maalløs høre paa
de gamle Kloge,
pust til den skjulte Gnist
dybt i dit Indre,
som Trøstens Stjerne vist
den da vil tindre.

Et ringe Bytte vel
fra tunge Kæmpe,
i Ungdoms Gravkapel
en enlig Lampe,
men dog et Livets Lys,
som kvæger Sindet,
naar i dets Flammegys
end sitrer Mindet.

Lyspunktet.

Naar jeg dybest er bedrøvet,
naar, min Glæde jeg berøvet,
sidder ene uden Ven,
Blikket sænket, Ryggen bøiet,
uden Med og Maal for Øiet,
stirrer i det Tomme hen;

naar saa mørk og vaad og taaget
som med Bly paa Øienlaaget
al Naturen døser tungt,
og jeg endelig kan skimte
paa den mørke Himmel glimte
frem et enligt Solskinspunkt,

som de Skyer sagte spreder,
som en sagte Klarhed breder
ved sit milde Øiekast,

saa de tunge Draaber dunkle
rigt i Farvespillet funkle —
da jeg lever op i Hast.

Da har jeg ei Lyst at græde,
da maa flugs en Sang jeg kvæde
til det evig høie Lys,
der med Smil alt Mulm henveirer,
der med Smil i Livet seirer,
der betvinger Dødens Gys.

Skin da paa den høie Himmel,
lys henover Verdens Vrimmel,
tryl de rige Farver frem!
Lys igjennem Dødens Taage,
saa de trætte Øienlaage
løftes mod dit Guddomshjem!

O, lad ei det Haab mig miste,
lad min Tro dog aldrig briste
paa et Lys bag tættest Sky,
paa en Sol paa Himlens Bue,
paa en Hjertets Alterlue,
paa et Aandens Morgengry!

Til * * *

. . . . , ἄταρ σὺ μοὶ ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια
μήτηρ,
ἥδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς
παρακοίτης.

Iliad. VI., V. 429 f.

1.

Hvert Aar, som gaaer, forøger kun
mit Mindes rige Skat
og gjør de svundne Tider lig
den stjernerige Nat.
Hver Stund, hvori din Kjærlighed
har Glæde til mig sendt,
den straaler som en Stjerne paa
Erindrings Firmament.

Lad Tiden rulle, naar hos dig
jeg bygge kan og boe,
da kjender jeg en fredet Plads
med Skovens dybe Ro;

naar jeg mit Hoved til dit Bryst
kan lægge tæt og trygt,
da hviler jeg som Fugl paa Gren,
af Løvels Favn omskygt.

Vel blegned snart min Ungdoms Skjær,
min Morgenrødes Guld,
vel fik saa mangt et freidigt Haab
en Skjæbne lidet huld,
men findes endnu i mit Bryst
en Blomst, som ei kan døe,
da er det kun, fordi du tro
har værnet om dens Frø.

Saa hav da Tak for dette Aar,
for hvert et Aar, som svandt,
hav Tak for Alt, hvad du mig gav,
og hvad hos dig jeg fandt;
for at vor lille Stue blev
selv midt i Vintrens Kuld
en solbeskinnet Grønsværsplet,
af fagre Blomster fuld.

2.

Mens lig stride Strømme rulled vildt mit Blod,
mens i Nattemulmet tidt jeg veivild stod,
    har du Strømmen tvunget,
    har du for mig sunget,
og dit Øies Stjerne lyste for min Fod.

Siden da min Ungdom truedes med Død,
og da Verden ofte gav mig Sten for Brød,
    vakte dine ømme
    Ord de gamle Drømme,
kjøled mildt din Aande min hede Pandes Glød.

Uro i min Hu mig skjænked Skjæbnens Raad,
hvileløst fra Latter foer jeg hen til Graad,
    du fik milde Taarer,
    Smil, som aldrig saarer,
og din Tanke fletter i Fred sin fine Traad.

Sagtens matted Kampen mig i lange Aar,
dig har Himlen skabt i Aanden evig Vaar,
    Vaarsang i den toner,
    Krokus, Anemoner,
duftende Violer i rige Blomster staaer.

Hav da Tak, du Kjære, for hver Dag, hver Stund,
for hvert Ord, som klang saa kjærligt fra din Mund,
for din Favn, den milde,
for din Sjæl, den stille,
for den Fred, du huser dybt i dit Hjertes Grund.

Reiselængsel.

Til Tryllelandet ved Alpernes Fod,
didhen har jeg higet saalænge,
hvor Bjergsneen rødmer i Solens Blod,
som Rosen rødmer i Enge;
hvor Pinien kneiser mod Himlen rankt,
hvor Guldoranger bag Løvet blankt
i straalende Fylde hænge.

Hvor ud fra Stenen de Seklers Røst
os veed at trylle og binde,
hvor det maa være en Høitidslyst
at hilse paa hvert et Minde;
hvor Folkets Liv bruser ud i Sang,
hvor Sproget selv eier Toneklang,
o kunde dog did jeg vinde!

Da vilde jeg gaae til den Dødningestad,
som drømmer ved Adrias Vande;
hvor tusind Pragtruiner i Rad,
erindringsbetyngede, stande,
og hvor San Marcoskuplerne slaae
de svaie Linier i Luften blaa
og krone Venezias Pande:

Milanos Tempel med Skoven høi
af Spir, der mod Sky sig strækker,
San Pietro i Rom, hvis Rygte fløi
saa vide, som Verden rækker,
og Oldtids Kolosser, dækte med Mos,
der skue paa Nutid ned med Trods
og Rædsel fast i den vækker:

det skulde jeg skue med henrykt Aand,
selv Himmelen aaben jeg skue
da vilde ved Rafaels Tryllerhaand,
see Engle bag Guldskyers Lue,
og følge de Sjæles myldrende Tog,
som Buonaroti i Dybet slog,
hvor Flammer knittrende true.

Da lufted det op vel i Brystets Rum
til Plads for lidt større Tanker,
man bliver saa ærbar og sat og dum,
naar altid blandt Smaat man vanker.
Man træller for mangel forløren Gud,
da visne de frodige, lovende Skud
paa Ungdommens svulmende Ranker.

Minderne.
~~~~~

Hvor det er sødt engang at færdes ene
med længst forsvundne Tider og at tale
med Skikkelser, som op af Glemsels Dvale
opvækkes under Klang af Toner rene.

Selv op for svundne Sorger vil jeg lukke
og lade alvorsfulde vel, men milde,
forædlede ved Bad i Mindets Kilde,
frem under Orgelklang dem langsomt dukke.

De svundne Glæder larme ei og støie,
harmonisk de til Krandsen nu sig slynge,
det er som de til Fløitetonen synge,
og Solglands blinker end i deres Øie.

Ungdom og Foraar.

Har jeg leget lelfærdigt og vildt
med mit Væsen og Verden en Leg?
har ved Sange jeg inddysset mildt
Alvorsrøsten, naar i mig den steg?

Har et Dække om Livet jeg lagt
af en broget Flitterstads syet?
har til leiet og uægte Pragt
i de gjøglende Syner jeg tyet?

Denne Tanke tidt ængstende foer
dybt igjennem mit skrænmede Bryst,
og min Ungdoms farvede Flor
blev da gulblegt som Stubben i Høst.

. . . . Paa en Vaardag jeg vandrede ud,
Løvet blinked i funklende Skjær,
Jorden pranged i spraglede Skrud
af den Skovbunds myldrende Hær.

Ad hver Frygt for Henvisnen og Død
Lærken høit under Skyerne lo,
Livets Fødsel i Sollysets Glød
gav hver Skabning paa Ungdommen Tro.

Skjøndt jeg vidste, den festlige Dragt
var saa flygtig som Skummet paa Vand,
var en legende, ødslende Pragt,
var den derfor ei deilig og sand?

Og jeg tænkte: Er visnet end let
mangen Blomst, som du evig har troet,
har til Livet den dog havt sin Ret,
hvis engang den blot frodig har groet.

Er din Vaartankes Glands vorden bleg,
ei for Løgn du dog skjælde den maa,
sand var engang dens tryllende Leg
og det Skjær, hvori Livet du saae.

Du kjender de gamle Sange.

Du kjender de gamle Sange
om Dybets sælsomme Magt,
der levende Sjæle kan fange
med lokkende Blik som en Slange,
der holder paa Fuglen Vagt;

hvorlunde det Dyb os fylder
med Længsel forførende, sød,
mens Bølgen, som glimtende skyller,
med sugende Kraft os tryller
derved i sit tause Skjød.

Saa gaaer det og, naar vi længe
har stirret i Fortids Hav,
fjernt toner der lokkende Strænge,
der bort fra Livet os trænge
ned i Aarhundreders Grav.

Hvor fristes vi til at støde
Foden fra haarden Jord!
hvor drages vi hen til de Døde,
hvor længes vi efter at møde
det lydløse Aandechor!

Gaa bort fra Brinken itide,
du tause, stirrende Mand!
Vend om for vaagen at stride,
vend om for modigt at lide
igjen i de Levendes Land!

Et Par Reiseminder.

1.

K ø l n .

Maaneskin blinker paa Rhinen,
Staden hviler i Ro,
Bølgerne sagtelig skvulpe
under den mægtige Bro.

Ligefor Broen sig hæver
Domen kraftig og let;
sælsomt i Skumringen flettes
Pillers og Sprængbuers Net.

Fortids og Nutids Symboler
kneise ved Rhinens Strøm:
Nutids jordiske Vælde
Fortids himmelske Drøm.

Trainet paa Broen buldrer,
farer med Sus forbi,
inde fra Domen klinger
Psalmer og Litani.

Maanestraalen, der blinker
hist paa den gule Rhin,
kaster sit Skjær i Sjælen,
aabner Drømmenes Skrin :

. Ridderen traver paa Gaden
høit paa Gangeren rap,
Damen skotter fra Vindvet
hist paa Husets Karnap.

Ridderen rider den næste
Dag ad den samme Vei;
Blikket søger Karnappen;
Damen finder det ei. —

. Nonnens drømmende Øie
stirrer bag Gitterets Stang,
Hjertets Kvaler hun lulle
vil ved Bølgenes Sang.

Kjerter og Voxlys funkle,
drage Klostret forbi;
dumpt den Munkesang lyder
i et Dødsnitani.

Præsten i hvide Skjorte
gaaer hos den sorte Munk,
Sakrestanen er pyntet,
kneiser saa stiv og strunk.

Lysskjær falder paa Baaren,
viser en Ridders Lig;
Nonnen farer tilbage
med et ræddeligt Skrig.

Det var hin unge Ridder,
sidst hun saae ham igaar,
da man i Klosterkirken
skar af hendes gyldne Haar;

ham, som i Pillens Skygge
stod med fortvivlet Blik,
næste Dagen i Favnen
Rhinen hans Legem fik.

. . . . Det har man læst saa ofte,
Visen er velbekjendt,
men i dens Toners Traade
alter min Sjæl blev spændt.

Gjerne min Tanke drager
hen til den gamle By,
der mig tvang til at synge
gamle Viser paany.

2.

Versailles.

See Slottet med de tvende Kæmpefløie,
der mægtigt breder sig i Solens Bad
midt blandt Alleer prægtige og høie,
hvor Lindene med Susen svagt sig bøie,
hvor Aanderøster hviske bag hvert Blad.
Louis-Quatorze! det er din stolte Borg,
din Magts Paulun, din Enevældes Datter,
hvor Sang og Klang og Dands og Leg og Latter
høit overdøved Folkets Suk og Sorg.

Nu Dødens Stilhed om Palladset ruger,
og store Minders Tyngde Brystet knuger,
naar man i disse Haller vandrer om.
Naar du paa den uhyre Trappe triner,
i Echøs Røst du hører Tidens Dom,
Kaskadens Guder, Nymfer og Delfiner,
de stirre hen mod dig med Dødningminer.

Men for halvandet Sekel! hvilket Liv
har Slægten her i Thronens Solskin levet,
— en kunstig Væxt, af kunstig Varme drevet.
Her spanked Kavalleren, strunk og stiv,
med høie Hæl paa Silkeskoens Saaler,
her rasled Atlaskjolens tusind Folder,
her bølgede Plumagens hvide Fjer
om Hatten, der sin gyldne Bræmme trykker
let paa de mægtigt bukledede Parykker,
og Perler blinkede i Solens Skjær.

Ved Sanguhrsklokken vakt hver Morgenstund,
saa Kongen strax de mægtige Terrasser,
med Stolthed smilte da hans fine Mund
ved Skuët af de kolossale Masser.

Hans Dag blev dræbt i Festens Trylleglands,
hvor Vers og Prosa fletted Smigrens Krands
omkring den store Konges Herskertinde.
Men naar for Dagens Skygger Lyset veg,
til svale Lysthus Drotten hen sig sneg,
der ventede ham en fyldig Elskerinde,
hvis høie Barm kjækt trodsed Silkens Tvang
og svulmed stærkt i Elskovs Bølgegang.

Den næste Dag lød Prædikantens Ord,
rhetorisk dreiet, til den Helgens Ære,
der bredte ud den sande Tro paa Jord
ved de bestøvlede Dragoners Hære.
Til Helgen blev den fromme Drot raabt ud
i et forenet Chor af Præstestruber --
en ydmyg Lovsang for den nye Gud
af prisende Serafer og Keruber.
Ja selv naar Bossuets malmklingre Bryst
lod Domsbasunen runge over Jorden,
saa blev den rædselsfulde Sinaitorden
Salutskud, der fra Syden indtil Norden
forkyndte Kongens Pris med lydig Røst.

Nu til Theatret! Atter her et Telt
 opreist for Frankrigs og Europas Helt!
 Stolt paa Kothurnen sees Heroer skride.
 Louis-Quatorze man bag hver Heros seer,
 naar han med tragisk Gravitet sig teer,
 med stor Paryk, med Kaarde ved sin Side;
 mod denne Helt er Romas Helte Dvæрге.
 Hyrdinder dandse om paa Taaen net,
 og Nymfer synge Solo, Chor, Duet
 om ham, hvis Magt, som Troen, flytter Bjerge.

Og Molière! — han maatte ogsaa bøie
 sin Røst i dette store Smigerchor.
 Mon Pragten blænded rent det skarpe Øie,
 saa ei det saae, at bag det rige Flor,
 der tæt og yppigt sig om Livet slynged,
 laa Hulhed, Raaddenskab og Last opdynget.
 Bandt hint Versailles ham med Trylleri?
 Mon Flitterguld selv Seklets Bedste blænder?
 Kan Sandhedsrøsten være ganske fri,
 hvor ved en sælsom Skjæbnens Ironi
 dens bedste Tolk er Kongens Kammertjener?

Tartufferne var det alt dristigt nok
 at røre ved, mens frodigst de florered,

dog blandt de høie Herrer var en Flok,
 der ad en afklædt Hykler applaudered.
 Men selve Hoffets Herrer — o mod dem
 hvo turde vel Satiren kalde frem
 og Latters kaade Satyrskarer hidse?
 Der var saamange Hanreier blandt disse,
 hvis Horn fuldtvel var en Komedie værd,
 men Purpurfløil og gyldne Kjerters Skjær
 en Hanrei i et tragisk Lys omsætter;
 Sligt gjør Rouéen til en Hyrde øm,
 der kjælent synger ud sin lystne Drøm,
 og til Hyrdinder, Skjøger og Koketter.

Mon stundom, naar den store Digters Barm
 var sønderslidt af Livets dybe Smerte,
 naar skuffet Elskov fyldte ham med Harm
 og nagede hans kjække, varme Hjerte,
 han ei da mangengang med knyttet Haand
 har høit forbandet Troløshedens Aand,
 der jo hans eget Liv saa grumt forgifted,
 indtil paany blev løst hans Smilebaand,
 og atter med sin Musa Pagt han stifted?
 For Kammertjeneren var det umuligt
 at tale ud for hint Versailles Hof;

til Sganarel blev slig en Filosof,
hvem Don Juan blot havde spottet grueligt.

Louis-Quatorze! Du selv din Sol saae dale,
forladt du vanked i din Kæmpeborg,
dit Dødssuk gjenlød fast i dine Sale,
du døde uden Kjæres Graad og Sorg.
Et stille Tog til Saint-Denis drog frem;
for Pøbelskaren det sig dølge maatte,
dit Lig med Stenkast hilstes nu af dem,
der før ei knyede, naar du paa dem traadte.
Og da dit usle Afkom Thronen arved,
hvad var det, som med den i Arv det fik?
Et kraftløst Kuld, af Lasters Gift udmarvet,
til Liv kun vakt ved Viddets Naalestik.
Voltaire dæmonisk grinte Slægten ud,
og altfor mat til Mødstand og til Vrede,
lo selv den med for ikke sig at kjede
og dyrked selve Spotteren som Gud.

Under slanke Lindetræer
Trianon koket sig strækker,
langs de røde Søilerækker
stryger kjælent Solens Skjær.
Mangt et Aar et pragtfuldt Bur
var det for de løse Fugle,
maatte Kongeskjøger skjule:
Maintenon og Pompadour.

Men et Keiserbarn fra Wien
siden tidt dets Mure rummed:
stolt sig Læbens Bue krummed,
Skikkelsen var høi og fin.
Ofte saaes i samme Slot
Kongen mild og fed, fuldblodig,
med en Mine sat, godmodig,
brav som Husbond, slet som Drot.

Hun — af Habsburgs gamle Æt —
var fra Vuggen vant at byde,
vant at hylde og at nyde
som i Kraft af hellig Ret.
Han, det svage Efterskud
af en alt fortrøsket Stamme,

kæmped kun med Arme lamme
imod Folkebølgens Brud.

See, da stormed mod dem Alt!
Disse Tvende maatte bøde
for, hvad syndet var af Døde,
Seklers Hævns slag paa dem faldt,
da om rige Kongehjem
smudsig Pøbelhob sig flokked
og ved Vanvidshylet lokked
lurende Dæmoner frem.

Men et Heltefrø fremskød,
vandet under Smertesdaaben;
han, som skjælv i Kongekaaben,
saa i Øiet kjækt sin Død.
Ført til Dom fra Temples Mur,
stod han stolt, mens Pøblen spotted,
Triumfator paa Skafottet,
ret en kongelig Natur.

Keiserdatteren, som før,
ammet op ved Smigers Sødhed,
vugged sig i yppig Blødhed,
som en Martyrinde dør.

Da berørt den hvide Haand
blev af Bødlens plumpe Næve,
Frankrigs Dronning saaes ei bæve,
ligned en forklaret Aand.

Folkets tunge Kølleslag
knusende ei Fjender levned.
Mange Slægtleds Suk blev hævnet,
blodig gryede Friheds Dag.
Men den Æt, som, lad og sløv,
raved paa de høie Tinder,
Heltemod ved Faldet vinder,
synker tragisk-stolt i Støv.

Fra Byen straalere den tændte Gas
med tusind Lys mig imøde;
Louis-Quatorzes Kæmpepallads
ligger nu mørkt og øde.

Nattetanker.

Det er saa stille, den dybe Nat
har svøbt om Jorden sit dunkle Dække,
hver Menneskerøst er forstummet brat,
og Vinden hvisler i Hegnets Hække.

Og Haven dæmrer i Maaneskjær,
mens Planten drikker saa tørstig Duggen,
en Fredens Aand svæver Jorden nær,
der slumrer sødt, som et Barn i Vuggen.

De blanke Stjerner, de Blomster smaa,
de føre sammen saa mild en Tale;
saa venlige Ord man fornemmer gaae
fra Stjernehimlen til Jordens Dale.

Hvad der er adspredt og skilt saa vidt,
med kjærlig Hu sig nu sammen nærmer,
og Maanen smiler til Mødet blidt,
som Mulmets hellige Stilhed skjærmer.

Det er, som samledes Alting i
saa fast et Favntag, der varsle vilde
om den livsalige Harmoni,
hvorom vi drømme i Timer milde;

som Skaberaanden det sammen tvang,
der fjendtligt vil sig ved Dagen fjerne,
og løste hver Mislyd op i Klang,
der fylder Rummet fra Blomst til Stjerne.

Og sagte Sukke fra Nattens Vind
er Røst for Længslen, men ei for Smerten,
de føie sig jo saa villigt ind,
som Moll-Akkorder i Livskoncerten.

Da tier Uroen i vort Bryst,
og Nattens Ro til vort Hjerte daler,
om Klarhed, Kjærlighed, Fred og Trøst
en Haabets Spaadomsrøst til os taler.

Den hvisker: Engang du fatter grandt
det Præg, som Alt her paa Jord blev givet
af Evighedskilden, hvoraf det randt,
og at det hviler i Guddomslivet.

Hvad hidtil har dig fra Andre skilt,
som visne Hylstre til Jord skal falde,
hver Menneskesjæl skal du dømme mildt
og favne kjærligt som Broder Alle.

*Τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ἐπὲρ ἡμῶν
στεναγμοῖς ἀλαλήτοις. (Rom. 8.)*

Du søgte og Du grundet i den dunkle,
den tause Midnatsstund i stille Vraa,
og stirred mod den Himmel mørkeblaa
og æsked Svar af Stjernerne, som funkle;
men fandt kun Gaader, mer og mere dunkle.

Saa gik det ud i Livets vilde Vrimmel!
Du drak dig af dets fulde Skaal en Rus,
men Tvivl og Mismod drog ei af sit Hus,
Du vaagned mere tom og mere svimmel;
din Tvivl ei druknede i Livets Vrimmel.

Du søgte Venner til fortrolig Tale,
kun saare lidt de af dit Ord forstod,
de mente det saa godt, men ei dit Blod
de mægtede med deres Trøst at svale;
kun lidet baaded dig fortrolig Tale.

Du vanked ud, hvor Løvet sagte skjælv
i kjøle Lund for Somrens Aandepust,
af Strandens friske Luft du blev omsust;
og høi sig Himmelbuen om dig hvælv!

Men just naar mindst hin Higen dig mon friste,
du føler komme ned til dig en Trøst,
da mærker du en Stemme i dit Bryst,
som bringer Tvivlens Skorpe til at briste;
og sagte milde Tanker ind sig liste.

Den Røst forjætter Hvile fra hver Kvide
og Smertens Død i Klang af Himmelchor,
og Sukke, der ei tales ud i Ord,
fra Brystet let du føler opad glide;
i hver af dem flyer bort en gammel Kvide.

Hold ud med Haab og tæm de Tanker vilde!
vent med Fortrøstning paa en stille Stund,
da Aanden vækkes i dit Hjertes Grund;
over hver Sjæl der vaage Magter milde,
der ikke vil, den skal sig helt forvilde.

Taug Røsten end igjen, og andre Magter
din Baad henover Livets Vover drev,
et Minde i din Aand dog præget blev:
en Længsel mild, der op mod Himlen tragter,
dit bedste Vaaben imød Dybets Magter.

Det Uendelige.

(Efter Giacomo Leopardi: l'infinito.)

Jeg elsked stedse denne øde Høi
med dette Hegn, der spærrer af for Øiet
fra hver en Side Horizontens Fjerne.
Men mens jeg sidder her og stirrer, digter
jeg bagved Hegnet endeløse Rum
med himmelsk Taushed, dyb og hellig Ro,
en føie Stund mit Hjerte mer ei ængstes.
Og naar jeg hører Vindens Pust i Løvet,
saa sammenligner jeg med denne Lyd
hint store Rums uendelige Taushed.
Da rinder Evigheden mig ihu,
de døde Tider og de levende
og deres Larmen. Se, da drukner brat
min Tanke i Uendelighedsdybet,
men det er sødt paa dette Hav at strande.

Var denne Ungdomshigen stærk, det glade Fri-
hedshaab,
der nys paa Slesvigs Sletter fik Martyriets røde
Daab,

var Sligt en Krampespænding kun, der jog fra
Døsen op,
kun for at matte mere ud den syge Folkekrop?

Det gamle Led, det er jo brudt, og aaben er vor
Vang,
og tvinge ned i Brystet maae vi Dronning Thyras
Sang,
tidt nynnede jeg den for mig selv, men taug igjen
saa ræd,
thi høit ved disse Toner vore stolte Minder græd.

Den gamle Vikingaand er død, de stærke Kæm-
pers Æt
er vorden til saa blødt et Folk, der leer og
græder let,
i Sommernatten Duggen rigt nedfalder paa vort
Land,
og hurtigt tørrer Morgnens Sol de runde Draa-
bers Vand.

Lerurnens Aske kan vi ei indaande Livets Pust,
den gamle Kæmpebenrad er af Høiens Jordlag
knust,

og store Ord erstatte ei de tunge Spyd og Sværd,
og Spøgelser ei skræmme bort fra Grændsen
Fjendens Hær.

Se Bøgen trænger mer og mer fra Skoven Egen
bort,
det Bløde rent beseiret har, hvad knudret er og
haardt,
vort Sprog det klinger ikke mer som Hug paa
Brynjeskjæl,
men som en Drossels Elskovssang og Bølgens
Drøm i Kvæl.

Men til det Bløde, Milde har vel Verden ogsaa Trang,
et brusende Orchester trænger og til Fløitens Klang,
der snoer sig smukt igjennem en gigantisk Sym-
foni
og fanger just vort Øre ved en liflig Melodi.

Ja lee kun alle kloge Mænd, jeg skjøtter ei derom,
jeg troer ei, Bajonetter over Verden holder Dom,
jeg troer paa gode Magter og paa Harmoniens
Aand,
der aldrig lader Scepteret sig vriste ud af Haand.

Saalænge Folket bliver tro den Plads, der blev
det undt,
saalænge det sig holder til, hvad der er sandt
og sundt,
saalænge Sproget bøier sig til ædle Tankers Bud,
kan ei Alverdens Vold og List fra Jord det
rydde ud.

Saalænge høit vi juble tør for hver en Aandens
Seir,
om ogsaa den, der vandt den, er opfødt i
Fjendens Leir,
saalænge vi kan synge med i Aandens store Chor,
saalænge er der sikkert os et Ly, et Hjem paa
Jord.

S o n e t.
~~~~~

Naar du betragter mig, saa mildt og stille,
med disse Øine, store, dybe, klare;
da føler jeg: det Blik kun kan bevare
mit friske Liv; — det er min Ungdomskilde.

Naar Dagen jeg til Slid har maattet spilde,
da siger det, du ængstes for den Fare,
at snart skal intet fra mit Hjerte svare
din stille Trang til Sangens Toner milde.

Da maa jeg stemme alle mine Strænge,
jeg føler selv, blev slappe de og matte,
da maatte Tomheds Pine Brystet sprænge.

Var du den Eneste, der vilde lytte,
jeg ei for hele Verdens Guld og Skatte
min lille Strængeleg bort vilde bytte.

Den 18de April 1864.

~~~~~  
Er vor Moder kraftløs vorden,
er hun en udlevet Kvinde,
halvt til Ynk og halvt til Latter,
sløv paa Sind og sløv paa Sands,
der i matte Drømme nynner
hæst de gamle Kæmpeviser,
hvortil hun i Ungdomsdage
svang sig under Kjærter's Glands;

og er hendes yngre Sønner
kun en marvløs Æt, der trodser
jammerligt paa svundne Tider,
paa et ældre Broderkuld;
blev hvert Minde, Sagn og Saga
til en kold og sjælløs Mumie,
Gjenstand kun for aandløs Studsen,
naar de graves frem af Muld;

da har nys Kanonens Buldren
været Klokkeslag, der ringed
Slægten ind til snarlig Færden
i det golde Dødningland;

da kan ingen Hjælp os baade,
steg end Engle ned fra Himlen,
da har vi vort Dødssuk aandet
ud i Blod paa Slesvigs Strand.

Men hvis end vor Moder evner
Børn at føde, Børn at amme,
der kan Sundhedsmælken die
af det fulde, høie Bryst;
Børn, der voxe til at vorde
Mænd til Daad og Mænd til Tanke,
der kan døie Livets Smerte,
der kan nyde Livets Lyst;

da er Dybbøls Skandsers Grushob
ikke Folkeaandens Gravhøi,
lad kun tydske Horder vælte
frem med Sværd og Blus i Haand,

snart skal dog en Morgenrøde
høit med Spot ad Alle smile,
som har troet, man kan ihjelslaae
vor udødelige Aand.

Circulaire til Vennerne.

~~~~~

Ja vist har jeg nu faaet rene Gulve,
 paa Stolene Sæder, paa Bordet Lampe!
 Hvad siger I nu, I gamle Ulve,
 med hvem jeg har døiet saa varme Kampe,
 naar ud det gik til en drabelig Dyst
 mod kneisende Flaskers Helbatterier,
 og vi blev fulde i Stridens Lyst
 af svulmende Fantasier?

I Slaabrok, hvori mangt et Hul var revet,
 jeg sad i en Stue som sorten Gryde,
 der har I paa Loftet med Kjeppes skrevet
 de Runer, som knapt nogen Lærd kan tyde.
 Der Tankerne foer med de frieste Sving
 fra høist balstyrige unge Hjerner,
 fra Jordens Pøl de satte i Spring
 høit op over Himlens Stjerner.

Sig, ræddes I nu ved de Spyttebakker,
der glindse saa skurede, blanke, rene;
og mumler I, at I Jer betakker
for saadan en snærpet, afskyelig Gêne?
Og tænke: Skal nu vi forandre vort Sprog
og stramme os op i den sorte Kjole,
og tale pænt som en Andagtsbog
i polstrede Lænestole.

Jeg nægter jo ikke, at midt i Rusen,
tidt kniltrede Gnist af en Guddomslue,
at stundom et Vingeslag af Musen
har viftet igjennem den gamle Stue.
Men altid for Hende her aabent skal staae,
og høit skal hun hyldes som Æresgjæsten,
jeg beder blot, om hun tage maa
Chariterne med til Festen.

Men Pænhed skal ei lægge Baand paa Talen,
og Selskabsgrimacer I ei skal lære;
hist staaer jo Apollon paa Pièdestalen,
gid venlig han vilde min Husgud være
og skræmme fra Stuen med seirende Smil,
hvad ind sig har listet af Flovhedsvæsen,

og ramme sikkert med kraftig Pil
Dumheden midt paa Næsen.

Saa lader kun Ordene dristigt runge,
det gjør ikke noget, de falde lidt drøie,
naar Hjerte og Aand har dem lagt paa Tunge,
og Tankerne hige imod det Høie;
et let Draperi kun, der folder sig smukt,
men ei forvandsker det kraftige Nøgne,
det hæmmer ikke den frie Flugt,
hver Muskel sig kjækt kan høine.

Og Bacchos skal ei gjennes bort fra Huset,
nei, lad ham kun komme med alt sit Følge,
da slynge vi Efeu rundt om Kruset,
mens lystige Viser i Stuen bølge.
Min lille Viv kan saa godt være med,
den glade Gud hende ei generer,
der er jo slet ingen Fare ved,
Apollon selv præsiderer!

Ved Havet.

Hør Havet, hvor det hult, forvirret brummer
op til os i den tause Midnatsstund!

Det er, som vilde fra dets dybe Bund
sig rive løs en tung og lønlig Kummer,
men som dens Røst paa Veien opad kvaltes,
saa Sorgen kun i dumpe Suk udtaltes.

Har du ei seet det samme Hav sig brede
med gylden Bræmme paa hver Bølgerand
og dandse henad Kystens hvide Sand
og lege med de runde Sten dernede?
mens Maagen pilsnar flagred hen derover,
der blinked kjækt et Smil i alle Vover.

Har du ei seet det Hav, naar det sig løfted
mod Himlen op, som i gigantisk Trods,
og Skummet sprøited som fra vilden Fos,
og Stemmen lød, som tusind Løver snøfted?
Igjennem Stormens Hvin du hørte klinge:
Til Kamp jeg byder, hvo der vil mig tvinge!

Og nu — nu stønner det saa angst og bange,
nu sukker det saa smertestungt og dybt,
nu ryster Livet i dets dunkle Krypt
fortvivlet sine Lænker som en Fange.

Hvo har vel tvunget saa den Stærke, Kjække —
hvo kan slig Kæmpes Trods i Lænker lægge?

... Ak, du er glad — du svulmer høit af Kraften,
din Sjæl sig løfter op i Ungdomsmod,
de rige Kilder vande Livets Rod,
og gjennem Aaren strømmer Sundhedssaften;
hvad er det vel for Dig at storme Himlen?
Er der for høit for Dig til Stjernevrимlen?

Derfor som Bølger solbestraalte Tanker
gaae over Livets Sand i lette Dands,
derfor med lystig Trods som Havets Vands
din Aand sig bryder imod alle Skranker;
Prometheusgnisten luer op i Flammer,
fra Solens Ild paa Himlen høit den stammer.

Men listed man sig til den Stærkes Leie,
naar Natten ruged over Alting lyst
og med sit Mulm tilhyllend Jordens Bryst,
og intet Lys stod over Livets Veie,

naar Sjælen var alene som i Ørken —
mon da man fandt ham trodsende paa Styrken?

Mon tidt ei Suk, lig dem fra Havets Huler,
der kvæles, før til Fladen op de naae,
ei tidt sig løfte op fra Sjælens Vraa,
hvor dunkel, uforstaaet Frygt sig skjuler?
Maaskee han just har døvet den om Dagen
ved vildt at storme frem i Kampens Bragen.

Vuggeviser.

Sov godt, mit Barn, drøm sødt, min Glut!
de Hænder smaa bag Dynen put,
og luk de brune Øine til,
din Moder hos dig vaage vil.

Hun paa dit lille Ansigt nu
vil vogte med opmærksom Hu
og følge hvert et Aandedræt,
der løftes fra dit Bryst saa let.

Og hun vil prøve, om hun ei
kan følge dine Drømmes Vei,
om hun kan gjætte, hvad din Fe
dig lader huldt i Drømme see.

Mon Verdens Farve, Form og Glands,
der bølger dunkelt for din Sands,
som du slet ikke kan forstaae,
men hæfter store Øine paa;

mon de nu lege for Dig smukt
i rige Drømmes lette Flugt,
og brede mod dig deres Favn
og kalde dig med Kjælenavn.

Er Drømmen skjønnere maaskee,
end hvad du vaagen fik at see?
mon bag dit fine Øienlaag
der drager hen et Alfetog?

Mit Barn sov godt, min Glut drøm sødt!
din Moders Hjerte bliver blødt,
mens smaat hun nynner denne Sang
til Vuggegængens stille Gang.

Til Kapitein Harald Hertel
efter Træfningen ved Mysund, Februar 1864.

~~~~~
Maaskee du kan erindre,
hvor i Sølvgadens Vraa
vi tyred Italiensken
efter Ollendorff, den blaa.
Du husker sagtens bedre,
hvor midt i Parises Pragt
vi rask gik løs paa Fransken
med Mod og Dødsföragt.

Men nu har du Luven
taget fra mig i Sprog,
da du ved Mysund viste dig
som Storfilolog;
thi der et Maal du talte,
som runged høit i Sky,

hvergang du konstruered
en Sætning af Bly.

Du konjugered Verber
med »myrderlig« Effekt,
hvergang der kom et Transitiv,
da vee dets Objekt.
Det kunde neppe bruges
til Konstruktioner fler,
thi aldrig nogensinde
det blev til Preusser mer.

Og hvor din Stil var glimrende,
hvor flot og kjækt den flød,
naar gjennem tykke Dampe
dens røde Lynglimt brød;
og skjøndt man vel maa kalde den
hel stærkt kolorert,
saa var den dog alt andet
end søgt og manierert.

Det var en anderledes
Examen svær og stor

end dem, der staae paa Frueplads
bagved det grønne Bord;
og dog du med Laudabilis
præ ceteris den tog.
Høit leve Harald Hertel,
den store Filolog!

Bryllupsvisen.

Om ei der er indrømmet
i nogen lærd Ethik
en Plads for Herredømmet,
som Elskovsguden fik,
saa har dog Livet faktisk
i hver en Himmelegn
bevist, at for ham praktisk
sig bøier Præst som Degn.

Med Vaarens Pust han lister
sig skjult i Brystet ind,
til dristig Spas han frister
saa mangt et ærbart Sind.
Han tvinger os at kaste
den Bog med Mug og Støv
og ud i Skoven haste
og hvile under Lov.

Men hvis i den Anledning
man vil bebreide ham,
at han dog er en Hedning
og gjør en Geistlig Skam,
saa vil han svare listigt:
Jeg har ei Konfession,
jeg mig bekjender dristigt
til hver Religion.

Naar Tidens Bølger brøde
har rullet mangt et Aar,
naar lig en Storkerede
er fuld den Præstegaard,
gid Eros end maa flagre
om Præsten og hans Viv
og væve Tanker fagre
hver Dag i deres Liv.

Selv om det saa skal tegne
til lav Kapitelspris,
til grundtvigianske Degne
og Uheld med en Gris,

skal dog i Præstens Stue,
trods Sorg og Slid og Aar,
end Ungdomsmodet lue
smukt under hvide Haar.

En nyttig Moralprædiken.

Sødt Roserne dufted
fra Havens rige Bed,
Jasminens Aande blanded
saa kjælent sig dermed,
og Myggesværmene surrede
i den lause Sommerkvæld,
mens Solen sendte Jorden
sit glødende Farvel.

Paa Bænken hist paa Høien
sad taus den Ungersvend,
og drømmende hans Øie
svømmed i Luften hen;
som søgte det mod Vestens
ildfunklende Land,
der trylleagtigt toned frem
ved Horizontens Rand.

Tankefuld er hans Pande,
hans Mund er uden Smil,
det unge Bryst alt prøved
den bittre Tvivlens Pil.

Alle de gyldne Drømme,
som med han havde bragt
fra Aandens Løvspringstime,
ham tyktes i Graven lagt.

Ham tyktes Livet fjendtligt
imod hans Ungdomstro,
dets Gaader havde skræmmet
fra Sindet Fred og Ro.
Og tidligt ind var hvirvlet
i Malstrømmens Tragt
den Tanke, som saa nylig
var til Bevidsthed vakt.

Der sad han nu hensunken;
uroligt Brystet steg,
dog efterhaanden Mildhed
sagte derind sig sneg.
Det var, som om Naturen
talte til ham saa godt

og trøstede ham for Livets
Skuffelser og Spot.

Han mærkede ei de Trin, som
lød nær i Havens Gang,
han saa ei den Cigarsky,
som mod ham sig svang.
Han vaktes først, da pludselig
hans Onkel for ham stod,
der strax en dyb og værdig
Rønnen høre lod.

Hans Onkel var Justitsraad,
Ridder og Dannebrogsmænd,
og En af dem, som øve
Lov og Ret i vort Land;
Byfoged der i Byen,
Vagabondernes Skræk,
anseet som et Orakel
i den hyggelige Flæk.

Han gik nu sin Spadseretour,
lidt træt af Dagens Slid,

med gylden Vestekjæde,
med Halsklud stram og hvid,
forresten trind og fyldig,
som en nybagt Brioche,
en respektabel Embedsmand,
»sans peur et sans reproche.«

En Mand, der gik saa sikkert,
der aldrig vaklet har;
paa hvert et Livets Spørgsmaal
han havde færdigt Svar.
Hans Tankes Ellipse
var begrændset og fast,
hans Blik paa alt Forstyrrende
var roligt og hvast.

Han altid gik den brede,
den lige Landevei,
og Alt hinsides Grøften
generede ham ei.
Et flygtigt Sideblik kun,
saa videre fort!
en tvivlsom Aerkjendelse —
saa skyndte han sig bort.

Som sagt, han sig rømmede:

»Naa Du sidder der,
fortabt i Sværmeri
i det deilige Veir.

Ja en saa prægtig Solnedgang
iaar er noget Nyt
og maa særdeles fængsle
et modtageligt Gemyt.

Men Kjære, hvad er iveien?

Du seer saa traurig ud
i denne smukke Time;
ja du græder fast, ved Gud!
Det siger jeg dig, Julius,
bliv ei sentimental,
det passer ei for Tiden,
man tænker, du er gal.

Lad ikke dig forlede
til Klynken og Suk,
men overlad til Blomsterne
at trækkes med den Dug.«
Her standsed han sin Tale
med et smørret lille Grin,

han fandt sin egen Vittighed
saa overmaade fin.

Hans Søstersøn løfted
hurtigt sit Hoved op,
han følte som et Styrtebad
fra Taa og til Top.

Men Onkelen vedblev:

»Naa mulig har du lidt
en positiv Krænkelse,
som Livet giver tidt.

Men den skal du møde
med overlegent Smil
og trække rask af Saaret
den smertende Pil.

Lad Fruentimmer græde,
en Mand skal være kjæk» —

Her pusted han en Røgsky
saa tappert fra sig væk.

Da mæled Søstersønnen:

»Tak Onkel for dit Raad!

Saae du hos mig en Taare,
det var ei Kjærlinggraad.
Den kom kun af en Længsel,
barnaglig maaskee,
efter -de gyldne Kyster,
jeg kan i Vesten see.«

»Saa du vil hen til Solen?
Aa, maa vi være fri!
Hør nu, min kjære Julius,
det er jo Skaberi.
Selv poetiske Drømme
maa have en solid
og vederhæftig Basis
i Rum og i Tid.«

Troskyldigt den Unge svared:
»Sig, kjender du ei en Trang
mod Lyset op at flyve
under Hjertets Jubelsang,
en Lyst til ret at læse
de blanke Stjerner's Skrift?«
»Aa jo, hvem har ei mærket
en lignende Drift.

Men hvad der kan løses,
det har jeg ogsaa løst,
i min Ungdom har jeg flittigt
af Kundskabsbrønden øst.
Det var vel en Biting,
men dog en ganske god,
at jeg ved min Examen
som den Øverste stod.«

»Men tyktes aldrig Livet
dig en Udlændighed?
flød aldrig hen i Taage
din Stræbens Maal og Med?«

»Aa nei, for Patrioten,
som er en dannet Mand,
det gjælder kun at virke
for sig og for sit Land.«

»Dig gav de milde Guder
maaskee den Gave god
at drukne Tvivl og Sorger
i en mægtig Latterflod?«

»Jeg leer, naar det er passende,
ei som en trodsig Knægt,

og for de faste Former,
jeg nærer dyb Respekt.

Jeg har ogsaa Idealer,
og ikke saa faa,
men veed tillige meget vel,
man kan dem aldrig naae.
Man stræber efter Evne,
saa faaer man sin Løn,
den gives En af Staten,
der behøves knapt en Bøn.

Klem ned din exalterte,
uklare Fantasi.
Tag min Skjæbne til Exempel,
og speil dig deri.
Jeg tænker paa den Agtelse,
jeg nyder i min Stand,
ei paa den Bagatel, at jeg
er Ridder og Dannebrogsmænd.

Saa dreied sig paa Hælen
Justitsraaden kjæk,

og Selvtilfredshed glindsed
saa fedt ud af hans Træk.
Hans Tale havde virkelig
været til Gavn og Lyst,
en dygtig Latter rystede
vor Ungersvends Bryst.

Han ilte ud paa Marken,
og i Aftenen svang
ud fra hans friske Bryst
sig en kaad og lystig Sang.
Det lysned for hans Øie,
det løste for hans Mund,
han følte som en Luftning
saa styrkende og sund.

Stem op din Fiol til en glad Melodi,
lad Sorgerne kvæles og drukne deri,
lad Latter fra Strængene bruse!
Og Verden vil dreie sig lystigt omkring
og tvinge til Dands selv de tungeste Ting;
Thalia du vælg til Muse!

Vrid ei dine Øine paa tragisk Maner,
 men gnid dem, saa klart de Komedien seer,
 paa Livets lavkomiske Scene!

See, værdige Skikkelser dandse selv med
 med Benene op og med Hovedet ned;
 hvo nænned dem Sligt at formene?

Hist gjør Excellencen balletmæssigt Hop,
 Etatsraaden vralter i Svinegalop,
 Pastoren smaat luntende traver,
 og summus theologus gjør Pirouet,
 og tykke Grosserere valtse saa net
 med dinglende Kinder og Maver.

See, Onkel er med som Balletfigurant,
 aa see dog, hvor Tante han svinger galant;
 hans Ridderkors dingler og rokker.
 Og Honoratiores i By og i Egn,
 hver Amtmand, hver Provst og hver Brandkapitain
 maa dandse med Degn og med Klokke.

Der hjælper dem Intet; de maae holde Takt,
 de drives af en ubetvingelig Magt,

mens Tonerne bruse og stige.
Dands med! men husk paa, det er Spas kun
og Styr,
gjør ingen Fortræd de godmodige Dyr,
husk paa, at det er dine Lige!

Men standser med Dagen den buldrende Larm,
og stiger saa Maanen paa funklende Karm,
din Sjæl mod det Høie lad skride!
Og Mangen, hvoraf om Dagen du lo,
dig møder i Aanden paa stjernelys Bro
med Tanker saa milde og blide.

S i l v i a .

(Efter Giacomo Leopardi)

~~~~~

Sig Silvia, kan du huske
dit svundne Jordeliv, da Skjønhed straaled
i dine klare Øine,
som foer saa livligt om og altid smilte,
da glad og drømmerig ind i din Ungdom
med lette Fjed du ilte?

Udfra' din stille Stue
fløi Tonerne saa vide,
du sang og sang bestandig,
naar over Vævens Ramme du sad bøiet,
saa hjertelig fornøiet
ved Tanken om, at du en Fremtid eied
saa sød som Maiens Duft. Saalunde pleied
hver Dag for dig at glide.

Da lagde jeg tilside
de kjære Studier og de gamle Hefter,
som jeg saa længe offred
Blomsten af mine Aar og mine Kræfter;
og fra Balconen paa min Fædrebolig
jeg fanged dine Sange med mit Øre
og lytted for at høre
din Haand henover Væven flittigt løbe.

Det gyldne Solskin leged
paa Vei og grønne Haver;
hist saaes det fjernø Hav, her fjerne Bjerger;
ei nogen Tunge tolker,
hvad da mit Bryst bevæged.

Min Silvia! hvor vi to dog
var fyldt' af Mod og Haab og Længsler bløde,
hvor lo dog os imøde
det hele Jordens Rige!
Naar nu hint stolte Haab jeg alter mindes,
af Tanker brat jeg bindes,
saa bittre, smertelige,
at strax min grumme Skjæbne Graad mig volder.
O sig mig, Liv, hvi holder
du ei, hvad i de Dage

du loved os? Hvorfor vil Jordens Sønner
saa grusomt du bedrage?

Ak, før for Vintrens Aande Græsset visned,
du overvunden blev, du spæde Pige,
af længe dulgte Sygdom. Ei du skued
Blomsten af dine Dage;
din Sjæl blev ei husvalet
ved fagre Ord om dine sorte Lokker,
om dine bly og elskovsfulde Blikke,
og paa din Bryllupsdag har ei Veninder
om Elskov med dig talet.

Jeg blev ei mindre skuffet!
Jeg saae mit søde Haab saa hastigt blegne,
thi Skjæbnen mine Dage
den friske Ungdom røved.
I Grav du maatte segne,
du, som min Alders Vaar saa huldt ledsaged,
du Haab, af Taarer vædet.

Er det den rige Verden
af Elskov, Lykke, freidig Færd oplivet,
hvortil vi dengang begge har os glædet?
Nei Jordens Børn en anden Lod blev givet!

Hint var kun tomme Drømme.
Se Dagen kom, da slukkedes din Stjerne,
mod blege Død og golde Grav jeg skuer
dig pege fra det Fjerne.

Sjællandsk Romantik.

To Gjenbogaarde i Landsbyen laae,
over Veien de paa hinanden saae.

Paa Porten af hver var en Aabning rund,
der tjente til Kighul for hver sin Hund,
som stak gjennem Hullet den sorte Snude
og mored sig med at gjøe og lude.

De bjæffed, saasnart de hinanden saae,
dermed fik de Tiden til at gaae.

I Gaarden tilvenstre tjente Mads,
i Mark og Lo han var paa sin Plads.

Og Sidse tjente i Gaarden tilhøre,
var skrap til Køer at malke og toire.

Naar henad Aften de fik lidt Ro,
de mored sig med at staae og gloe.

Mads læned sig op ad en Pil ved Stakittet
og listelig over til Sidse titted,

og Sidse stod under en Hyldébusk,
der nikked med hviden Blomsterdusk.

Den første Aften han saae paa Sidse,
begyndte hun knibsk med Nakken at vrisse.

Den anden Aften hun brummed: »Hæ,
hvad bilder han sig vel ind, det Fæ?»

Den tredie Aften han spurgte blidt:
»Naa hvordan gaaer det?» Hun svared: »Skidt!»

Den fjerde Aften hinanden de see —
og begge begyndte at skoggerlee.

Og Mads trak Munden til Ørerne op,
af Latter rysted hans store Krop.

Hun lo, saa Taaren trilled paa Kind,
som Rosen rød og som Æblet trind.

Saa gik det hen vel i Uger to,
de talte ikke, men skoggerloe.

Tilsidst han voved til hende at nikke,
hun nikked igjen; men de talte ikke.

Den næste Gang over Veien han skraaede,
men hun løb ind — han ei hende naaede.

Men Aftenen efter rendte hun ei,
da Mads sprang over den Landevei.

Om Livet han hende saa modigt tog,
hun lo og mandeligt fra sig slog.

Men Mads han kyssed den Læbe rød
saa fast, at henover Mark det lød.

Og Fuglen fløited i Hyldens Læ,
mildt suste det hvidgraa Piletræ.

Han kneb i de Kinder røde og runde,
og vældigt gjøede begge Hunde.

Hvi er du taus, hvi er du mørk?

~~~~~  
»Hvi er du taus, hvi er du mørk,
hvi rynker du dit Bryn?
Hvi gaaer dit Blik ustadigt om
og fæstner ei sit Syn?
Det var, som var du ei hos mig,
din egen Pigelil,
det var, som eied ei din Hu
en Hjemstavn at tye til.«

Tilgiv min Hu, min lille Ven!
den har en Vane-slem
at flakke om saa vidt og bredt;
den er ei vant til Hjem.
Men nu er jeg igjen hos dig
og det af Hjertens Grund,
nu kan du binde fast mit Sind
ved Ordet fra din Münd.

»Hvi var uroligt da dit Sind.
da dog forvist du veed,
der altid kjærligt for det staaer
et Hvilested bered?
Endskjøndt du taug, jeg mærked godt
med Kjærlighedens Sands,
der skurred nylig gennem dig
saa skarp en Dissonants.«

Ja vist, saa skarp en Dissonants
mig nys igjennemskar;
en Efterklang af gammel Strid
mig gjennembævel har.
I Lag, som dækked gamle Saar,
Erindring rev en Rift,
og onde Minders Spøgelsblik
betragted mig saa stift.

»O man dem bort, o man dem bort,
de onde Minders Hær!
Sig smelter ikke deres Is
for Foraarssolens Skjær?

Og døves ikke deres Skrig
af Fremtidssyners Sang?
og maa det ikke drukne brat
i Elskovs Harpeklang?

Jo vist de døe vel nok engang
og smelter evigt hen,
du vækker nok mit gamle Mod
til Liv, min lille Ven!
Men længe ryster Luftens Hav
i Bølgesittring svag,
naar det har været slaaet af
de stærke Klokkeslag.

Til en Veninde.

Meget blev den tilmaalt, hvem Guderne skjænked
den Evne
stille at vandre sin Gang, tænke kun lidt paa
sig selv,
men i de Andres Glæder at leve og ofre sig villigt,
selv om det synes, at knapt Sligt bliver ændset
og følt.
Meget blev den tilmaalt, som gemmer tro i sit
Indre
Tonernes rislende Væld, brogede Billeders Pragt,
selv om den Rigdom ei flyver paa udspændte
Vinger mod Solen,
selv om den ei kan ud klinge i tonende Røst.
Men I Venner, som færdes omkring de blysomme
Sjæle,
skjænk dem et vennehuldt Blik, skjænk dem en
vidtaaben Favn!

Det gjør de stille Sjæle saa godt, det løfter dem
Model,
giver dem Tro paa sig selv, giver til Livet dem
Lyst.

Tænk paa Violon i Græsset, den veed ei frem
sig at trænge,
har dog den fineste Duft, har dog en Krone som
Fløil.

Gud forlade den Fod, som ufølsom træder paa
Blomsten!

Rigt belønnes det Blik, som har sig glædet derved!

Ludvig Holberg.

~~~~~  
Stygotius staaer vindtør paa Katheder
og distingverer paa scholastisk Vis,
von Bremenfeld ved Politiken sveder,
Jeronimus gi'er »Allamoder« Ris,
von Tybo disker op med tydske Eder,
Hr. Leonard betænksom ta'er en Pris,
man mangler Tanker, men har nok af Nykker,
man mangler Ho'der, men man har Parykker.

Da sidder Holberg stille i sit Kammer,
ad alle disses Fagter lunt han ler,
han tænder Viddets, Lunets klare Flammer,
og i det skarpe Lys hin Flok man seer,
han svinger Svøben; snærtende den rammer,
og Latterbølgen stiger mer og mer.
Af Ho'derne Parykkens Bukler falde,
og pudsigt glindser frem den nøgne Skalle.

Og alt mens han i Tryllehornet støder,
 de laante Pjalter falde af paastand,
 Ulysses klædes af af gamle Jøder,
 alt Trylleri bli'r løst af Chilian,
 da Svinene til »Svins-Konfekt« han nøder
 og kysser Jorden med »det salte Vand«;
 Filosofusser staae som Skolefuxer,
 og Jean de France tilbage har kun Buxer.

Strax var man daanefærdig, men Madame
 la Flèche fik Ret; »c'était un Uebergang«;
 thi Folk de lærte snart sig ei at skamme
 ved at faae Lattermusklerne igang.

»Pedanteria« blev til »Maren Amme«,
 man sprængte Fiskebenskorsettets Tvang;
 Poeterne behøved ei at skjule
 sig mer i Aabenraas den mørke Hule.

Ja Isen den blev brudt af Holbergs Hænder,
 den Is, der om den frie Strøm var lagt,
 som os Naturens rige Kilder sender,
 snart frem den risled med ustandset Magt.
 Nyt Lys den gamle, muntre Digter tænder,
 nyt Syn fik han de sløve Øine bragt.

Og da Thalia først hos os var hjemme,
kom andre Muser til ved hendes Stemme.

Saa lad os ei den gamle Digter glemme,
men lad os elske ham af Hjertens Grund.
End lyder til os jo hans kjære Stemme,
der vækker os til Latter frisk og sund.
Og lad, som han, os hver Filister klemme,
til op han vaagner af sin dorske Blund
og »gnikker Øiet« med forbauset Mine,
fordi han hører hver Mand ad ham grine.

Tro ei — tro!

Tro de Røster ei, som summe
foran, bag dig, rundtenom,
disse gammelkloge, dumme,
der ad al Begeistring brumme
deres gnavne Hverdagsdom.

Ja de love Fred og Hygge,
Ly for Stormens vilde Sus;
ja de spaae dig Dage trygge,
hvis du blot din Bo vil bygge
paa det blomsterløse Grus.

Tro dem ei! De vil kun øve
Vold imod din Aands Begjær,
og de kan din Sorg kun døve
ved dit unge Blik at slove
for Guds Sol og Stjerner Skjær.

Lev saa heller som Zigeuner,
pidsker Regnen end dit Skind;
i det Fri sig Blikket høiner,
saa det i det Fjerne øiner
Drømmeborgens gyldne Tind.

Styrk dig ved din Tro at fæste
paa de Øieblikke faa,
da dig Himmeldrømme gjæste,
ridende paa Vingeheste
kjækt igjennem Luften blaa.

Husk de Timer, da du skuer
under Sang af Sfærers Chor
rige Farvers blanke Luer,
fulde Formers bløde Buer
bryde frem af Taagens Flor.

Tro paa Ordene, som Aanden
hvisker mildt i Øret ind.
De vil styrke dig i Vaanden,
naar du sidder bleg med Haanden,
modløs støttet til din Kind.

Et Fald.

1.

Dødsleiet.

Mat og døsig Lampen brænder
i det store Sovekammer,
hvor den Syges korte, tunge
Aandedræt alene høres.

Morgenlyset allerede,
som en Stribe tynd og blank,
sees i Revnen, hvor de tunge
grønne Fløielsgardiner skilles,
spiller paa den syge Kvindes
fine, marmorhvide Ansigt.

Dækket halvt af Sengens røde
folderige Silkeomhæng,
sidder der en gammel Kone;
snart af Slummeren betvunget,
nikker sagte hendes Hoved,
snart af Angstens Uro vækket,

retter hun det trætte Øie
forskende imod den Syge,
frygtende at see de kjære
Træk i Dødens Kulde stivne.

Operaens Primadonna
Mariquita de Velleda,
förestret under Andalusiens
høie, solbestraalte Himmel;
hun, som i et stolt Triumflog,
hyldet, tilbedt og bekrandset,
havde faret gennem Verden
som i Dands med løste Lokker,
høit paa Tonebølger baaren,
tæt af Bifaldsstorm ombrust —
ligger, rørt af Dødens Finger,
syg i Napoli, der gjenlød
nys af hendes Lov og Pris.

Hele den Tilbederskare,
der til hende havde offret
Blomsterregn og Bifaldstorden,
kostelige gyldne Smykker,
kjælent kurrende Sonetter,

havde Mariquita glemt;
de, som laae for hendes Fødder,
naar hun stolt som Dronning throned
i de festlig-lyse Sale,
hvor de klare Kjerter funkled
over blomstersmykte Borde,
hvor den vilde Latter runged,
hvor Champagnepropper knalded
under dum og vittig Tale, —
havde Mariquita glemt.

Kun den gamle, simple Moder,
der var ført omkring med hende,
der saa tidt med Hovedrysten
og enfoldig, lang Moral
havde mødt den skjønnne Datters
Lyst til Livets blanke Druer
ret med fulde Tag at kryste,
men dog lønligt følte Stoltthed
ved de glimrende Triumfer,
hun blev Mariquita tro,
dengang Dagene blev onde,
pleied hende ret som fordum
i den spæde Alders Dage,

da hun laa ved hendes Bryst.
Hvert forkjælet, flygtigt Lune,
hvert et bittert Ord, som stundom
foer mod hende fra den Syge,
mødte hun med venlig Mine
og med altid hjælpsom Haand.
I de lange Vaagenætter,
naar, af Sønnen overmandet,
hun sank træt og mat tilbage,
sprang hun op som vakt af Lynet,
naar blot mere stærkt end ellers
lød den Syges Aandedræt.

Da hun saae, at Dagens hvide
Straaler ind i Stuen trængte,
stod hun op og bøied sagte,
varsomt ned sig over Leiet,
og hun saae, hvor Mariquitas
Øienlaages fine Buer
dirred sagte, som de mangled
Kraft til selv sig op at lukke.
»Moder er det dig?» hun hvisked,
og til Svar den Gamle trykked
ømt et Kys paa hendes Pande.

»Moder! nu jeg vel kan mærke,
snart vil Livets Porte lukkes
for din stakkels Mariquita,
Livets blomsterrige Have
skal for Dødens Aande visne,
Livets Røst med fulde Toner
skal af Gravens Taushed kvæles.«

»Kjære Barn! vil bort du vandre
fra din stakkels gamle Moder,
o, saa glem ei, at bag Graven
lyser der en Morgenrøde
mere skjøn, end du har skuet
den i Jorderiges Land.
Og, endskjøndt en Præst har sagt mig,
at det Liv, hvortil du fæsted
al din Hu og al din Tanke,
ei var Gud til Velbehag,
troer jeg dog, at han vil huske
paa, hvor du var god og kjærlig,
og vil mildt dit Liv forlade.«

Mariquita slog de store
sorte Øine op, og Læben

krummed sig som til et Smil:
»Vær kun rolig, lille Moder!
Præsterne fortælle tidt os
Ting, som Gud vist ei forstaaer.
Vei jeg nok til ham skal finde
uden Præster, uden Munke.
Ja, jeg veed jo godt, de ville
ei i kristen Jord mig lægge,
at for dem er Scenens Brædder
Broen til den Ondes Rige;
men de Roser, som du planter
paa min Grav med kjærlig Haand,
ville spire, ville voxe,
ville gløde, ville dufte
fuldt saa vel som de, der plantes
bagved Campo Santos Ringmur.«

»Kjære Datter, gaa dog ikke
som en Kjætter bort fra Jorden!
Lad mig dog en Præst dig hente!
just jeg kjender Pater Lelio,
denne hellige Capuciner,
vidt bekjendt i hele Staden
for sit Liv, det pletfri, rene.

Han har lovet hid at komme;
kjære Datter, tilgiv, tilgiv!
jeg har ikke kunnet taale,
at du skulde døe som Hedning
uden Præst og Sakramente;
tag imod ham, skrift oprigtig
hver en Synd, som du kan mindes.

Rødmen foer i Mariquitas
blege Kinder, og i Øiet
glintet næsten lystig Trods.

»Moder, lad kun Munken komme,
jeg har Lyst med ham at tale;
han skal see, at Hedningkvinden,
Sangerinden fra San Carlo,
ei er bange for en Præst!«

Knapt den Gamle Ordet hørte,
for hun skikked Bud til Klostret,
og det vared ikke længe,
før man meldte Pater Lelio.

Og med langsomt Fjed han vanked,
høi og stille over Gulvet,

iført Capucinerordnens
grove, brune Hættekappe.
Skjøndt kun tredve Aar han talte,
saaes der i det blege Ansigt
med de store, skarpe Træk
alt paa Panden og ved Øiet
dybe Furer, tause Tolke
om de tunge Sjælens Kampe
i den dunkle Cellehvælving,
og i Mundens fine Muskler
bæved som en Efterklang
af en fast betvungen Livskraft;
ned mod Jord var Øiet sænket
med de halvtillukte Laage.

Lige hen mod Sengen skred han,
hvor Mariquita slumred,
og sin Haand, den kolde, haarde
med de magre Knokkelfingre
lagde han paa hendes bløde
Haand, hvor svagt de lilla Aarer
dæmred i den hvide Hud.
Som berørt af noget Fjendtligt

sittred hendes hele Legem,
medens hun slog Øiet op.

Munken løftede sin Stemme,
dyb og hæs og dæmpet lød den,
lig en Klokke, hvori Kneblen
er af tykke Bind omviklet,
men det syntes, som den eied
Kraft, som tvungen blev tilbage,
som han frygted for at høre
tone ud med Livets Klang:

»Kast din Sjæl i Støvet, Kvinde,
for den Gud, mod hvem du synded!
Angeren dit Hjerter slide
for dit brødefulde Liv!
Thi med Verdens Gunst du boled,
virkede for Satans Rige,
der i Øienslyst og Kjødslust
finder Grundvold for sin Bygning.
Mangen Sjæl du har besnæret
ved den Tryllelyd, som Satan
lagde i din Røst, der vækked

-tusind onde Kjødets Tanker,
der berused og bedaared
ret som Vinen's søde Gift,
saa i Vanvidsrus man tyktes
Engles Strængeleg at høre.
I dit Øie havde Djævl'en
lagt en Slangemagt, der lokked,
som den svage Verdens Sønner
tog for Glands fra Lysets Rige.
Paa den onde Glædes bløde
Vellystpuder har du blundet,
paa den Rosensti du vandred,
som til Helved sikkert leder.
Den, som Himlens Rige søger,
finder Pinsel her paa Jorden,
saa han vaander sig i Skrig som
San Lorenzo paa sin Rist;
og han skræmmes og han ledes
ved den falske Verdens Skjønhed,
saa han svøber sig i Vadmél,
tugter sig med Disciplinen,
saarer sine nøgne Fødder
som den hellige Francesco.

Men du vide ogsaa, Kvinde,
Naadens Dyb er uden Bunde.
Angrer du din Synd og sværger,
at dit onde Liv du hader,
skjænker du i Dødens Time
alt dit Gods til helligt Brug,
til de Fattige i Herren,
kan maaskee du Djævlens undflye.
Da vil ved de varme Bønner,
der som Røgelse opstige
fra den hellige Kirkebue
til Alnaadens Herres Throne,
Sjælen lindres i sin Pine,
naar i Purgatoriets Flammer
den sig vrider, naar de gule
Bølger over den slaae sammen,
og vil muligt luttret vorde
efter lang og megen Vaande,
saa den, svøbt i hvide Klæder
stædes kan for Herrens Throne.«

Al den Rest af Liv, som boede
i den Døende sig reiste
op til Kamp mod disse Tanker.

Lig det vilde Dyr, der, jaget
uden Haab om Flugt og Redning,
faaer forunderlige Kræfter,
saa fik dette svage Legem
Styrke til sig op at reise,
og den før saa svage Stemme
lød med Klarhed og med Kraft:

»Munk! din Tale rammer Luften;
vore Tanker ei kan enes.
Hæld kun Æddiken, den sure,
i den milde, bløde Olie, —
aldrig dog de flyde sammen.
Denne strænge, grumme Dommer
med det bistre Vredesaasyn
aldrig været har min Gud.
Dog jeg frygter ei for Døden,
thi min Gud vil ei forstøde
den, som glad de Frugter plukked,
som han Sødme gav og Farve
paa den skjønnne, rige Jord.
Og hvis hist jeg skulde møde
disse Helgener, du nævned,
San Francesco, San Lorenzo,

skal jeg synge for de Gamle,
og hvis end de skulle mindes,
hvad de have lidt paa Jorden,
skal min Læbe for dem synge
om det Skjønne, om det Glade,
som de ei fik Tid at nyde
eller lukked Øiet for.

Muligt de igjen kan lære
mig, hvad jeg i Livet glemte.

— Svart du feiler, hvis du tænker,
at mit Liv var gudsforladt;
naar fra Scenens Bræt min Stemme
bar de Toner frem for Lyset,
som i Sjælens Bund var fødte,
føjte jeg min Gud mig drive,
føjte jeg hans Livsens Aande
lægge Klangen paa min Tunge;
og de Toner, som jeg strøede
lig Fountainens klare Perler
over Mængden ud, som lytted,
faldt i mange Hjerter ned,
gav dem Kraft til op at svinge
sig til Lysets rene Sfære,
minded om de bløde Længsler,

stille Timers hvide Roser.
Tro ei, at jeg vil benægte,
at i mine Toner suste
ofte Lidenskabens Storme,
ofte Glædens vilde Orgier;
men i Sligt er Gud tilstede,
mere kraftigt, mere fyldigt,
end i hæse Skræmmeprækner
og i golde Munketanker.
Overalt, hvor Livet løfter
sig med Kraft og Sving og Fylde,
overalt, hvor Sjælen vækkes
op af træg og aandløs Døsen,
vifter stærkt Guds Aandepust.
Selv hvor blankt Pokalen funkler
under Skjæmt og Sang og Latter,
medens Glædens Perler spille,
lig den skummende Champagne,
medens skønne Piger snøe sig
i de muntre, kjække Dandse
ret som brogede Guirlander,
selv paa Elskovsrusens Høide,
hvor hver Puls i Feber banker,
hvor i mægtigt Favntag mødes

Mands og Kvindes hele Livskraft,
har min Gud jeg kunnet dyrke.
Han har lagt mig Sang i Brystet,
han har lært min Sjæl at glædes
ved, hvad der er skjønt og aandfuldt,
ved, hvad der er kjækt og varmt,
og til Had mod alt det tunge,
dvaske, aandsforladte Stof.

Ja, du ræddes, Præst! men tro mig,
saae du mig i Kraft og Sundhed,
skulde jeg ved Tonens Kræfter
og ved Ilden i mit Øie
og ved dig at aabenbare
Skjønhedstanken, som mig fylder,
gjennem hver mit Legems Gestus,
gjennem bløde Bølgelinier,
gjennem Dandsens faste Rhythmus
faae dig til at lee og sværme
i bacchantisk, mægtig Hvirvel,
glemme Svøben, Disciplinen
for de røde, fulde Roser,
glemme Klosters Fastespise
for den luehede Vin;
faae dit Øie til at gløde,

faae dit Hjerte til at banke
hæftigt i dit magre Bryst.«

Kvinden brændte, Øiet tindred,
Barmen løfted sig som Bølger,
medens Mariquita talte.
Pater Lelio flere Gange
vilde ved et Anathema
standse Talens vilde Fart,
der fik Haaret til at reise
sig med Rædsel paa hans Hoved;
men det var, som om en Trolddom
bandt hans Læbe, som hans Væsen
grebes af en Dæmons Haand.
See, der stod han som en Støtte,
Sveden isnede hans Kinder,
Blikket stivned i hans Øie,
Haanden knuged sig om Kappen.
Bølgebrud af mægtig Altraa,
hidtil dæmmet og betvunget
bag Askesens sikke Dige
vælted op sig i hans Bryst.
Da paa engang foer han sammen,
mens et halvkvalt Skrig sig pressed

ud med Magt igjennem Struben,
og, som pidsket af en Furie,
foer i Løb han ud af Døren.
Mariquita faldt tilbage;
Smilet end om Munden spilled,
medens Kind og Læbe blegned,
og umærkeligt gled Livet
bort fra Aasyn og fra Lemmer.
Maalløs sad den gamle Moder,
helt af Skræk og Rædsel lammet,
og da Kraft hun havde vundet
til at gaae til Dattrens Leie,
fandt hun kun det kolde Lig.

II.

I Cellen.

Rundtom i Cellen han vanked, og Haanden
voldsomt mod Brystet han slog.
Gru og Forfærdelse omspændte Aanden,
Legemet sittred og bæved i Vaanden,
Svimmel hans Tanke betog.

»Herre, min Gud, ak udløs mig af Pinen,
før mig af Fristelsen ud!«
skreg som et Barn han med skjærende Hvinen,
pidsked sig rasende med Disciplinen,
Blodstrimer flængte hans Hud.

»Livet i Verden mig drager og lokker
med sin bedaarende Pragt,
bredt sig for Øiet i Billeder flokker,-
suser for Øret som Klemten af Klokker,
lammelig jeg er af dets Magt.

Tant er dets Glimmer, og Løgn er dets Stemme,
Satan er selv jo dets Drot!

Kjødet maa dødes for Lysten at glemme,
flænger mit Kjød da, I snærtende Remme,
pidsker det blodigt og blaat!

Kvinde, hvad var det for Ord, som du talte?
Djævelen sang i din Røst.
Skjændsel og Skarn var den Fryd, som du malte!
Lyst og Begjær, som jeg troede var kvalte,
ville nu brænde mit Bryst.

Havde jeg favnet dig, førend du døde,
kraftigt med knugende Arm.,
følt dine Læber mod mine at gløde,
trykket mig tæt til din høie, din bløde,
gyngende, svulmende Barm.

Satan! vig fra mig, forbandede Frister!
koglende, listige Aand!
gjennem hver Pore du i mig dig lister,
men jeg skal kæmpe, til Pulsaaren brister.
Herre -- o, laan mig din Haand!

Tungt som et Legeme, Døden har lammet,
faldt han paa Fliserne ned.

Bønner, som døde i Struben, han stammed,
Krampe hans Legem og Ledemod strammed,
mens som en Orm han sig vred.

Op han saa springer, — mod Vindvet han iler,
gispende tungt efter Luft.

Haven derude i Sollyset hviler,
kjælent dens brogede Blomsterflor smiler,
aander imod ham sin Duft.

Rosernes Aande og Sollysets Varme
var som fra Livet et Bud:

Livet, som aabned de favnende Arme,
lovende Glemsel og Fylde og Varme,
hviskende: Kom, kom herud.

Fuglene sang som den døende Kvinde,
sang om det deilige Liv.

»Ti dog, ti stille!« han skreg, »det er hende,
hende jeg gjemmer i Hjertet derinde;
Herre, min Dæmon uddriv!

Ha, jeg er viet til Kvinden, den Døde,
hende opsøge jeg vil;
hende jeg blandt de Fordømte vil møde,
Seile med hende paa Ildbølger røde;
Helved min Hu stunder til.«

Jernkrucifixet han trykker mod Brystet,
læner sit Hoved derpaa.
»Herre, min Frelser, som før mig har trøstet,
see hvor min Tro nu er mægtigen rystet,
hjælpe du skal og du maa!«

Matheden fulgte paa Tankernes Brynde,
døved hans Aand og hans Sands.
Vindpust i Haven en Spotvise nynne,
Bladene suse om Elskov og Ynde,
lêge i blinkende Glands.

III.

Flugten.

De Drømme hvirvled sig om hans Blik
og suste forbi hans Øre;
de Syner kom, og de Syner gik,
og Røster fik han at høre:

de Røster, han troede at have glemt
af Minder fra svundne Dage,
thi op som Viser og munter Skjæmt
fløi Barnetankerne fage,

der sang om broget Eventyrfærd
i Østens straalende Lande,
hvor Fepalladser med gyldent Skjær
sig speiled i dybe Vande --

og rummed Kvinder, hvis Lokkers Krands
som Glorier i Solen blinked,
hvis spillende Øines lokkende Glands
til evig Nydelse vinked.

Han lyktes, han saae sligt Trylleslot,
Hvis Tinder i Solen spilled,
foran laa Vandet saa sølverblaat,
der speiled hans eget Billed.

Sit blege Aasyn han speilet saae,
det dybt i Bølgerne dirred;
paa Panden de dybe Furer staae,
og Blikket er stift og forvirret.

Da lyder fra Borgen ud der Sang
med Toner, vidunderligt klare;
de gyldne Porte fløi op med Klang;
ud strømmer en Kvindeskare.

De Kvinder de dandse paa Blomsterkyst
og flette Kredse saa fagre,
om hviden Arm og om fulde Bryst
de lette Gevandter flagre.

Da træder tilsidst af Slottet ud —
o vee — hin døende Kvinde!

Men nu er hun smykket som Kongebrud
med Stene og Perler, som skinne.

Hun seer ham, hun aabner mod ham sin Favn:
»Kom hid til mit Bryst dig at klynge!«
Hun vinker ad ham, han hører sit Navn
af tusinde Røster udsynge.

Da styrter han sig i Vandet ud,
iskold ham Bølgen omfatter;
han raaber: »O vee, o hjælp mig, Gud!«
men svares af haanende Latter . . .

. . . . Da vaagned han op i den dybe Nat
af Drømmen svarlig forfærdet,
og op fra Leiets han springer brat
som Fuglen fra Busken paa Gjærdet,

og sætter sig atter i Vinduet hen
og stirrer stille mod Himlen:
»O, er det ei sandt, jeg eier en Ven
histoppe bag Stjernevrímlen?«

»O, fly fra Verden, mens du er ung,
du styre mod Gud alene,
skjøndt Veien til ham er trang og tung
og gaaer over haarde Stene.

See ei paa Rosen, du gaaer forbi,
den aander dig Gift i Sjælen;
langt bedre dig under den Sten paa Sti,
der blodig skjærer dig Hælen.

Hos Mennesker tør du ei bygge og boe,
de vil dig svige og spotte;
den Eneste, jeg har givet min Tro,
mit Hjerte med Fødder traadte.«

Han studser brat · Han griber sig i
at synge med kraftig Stemme;
det var en gammel kjendt Melodi,
hans Moder den sang derhjemme.

Han sang den igjen, men alt som han sang,
han Ordet for Tonen glemte;
han hildes ind i sin Stemmes Klang,
der helt uroligt ham stemte.

Man havde jo sagt, da han var Dreng,
han var som skabt til at sjunge,
naar Moderen slog sin Guitars Stræng,
strax rørtes til Sang hans Tunge.

Men da han havde det Løfte bragt
sin Tanke og Krop at spæge,
saa turde ei heller sin Stemmes Magt
med Frihed han lade lege.

Naar Messen blev sungen til Klokkers Klem,
han havde sin Røst jo dæmpet,
tilsidst han havde den næsten glemt,
nu løs den sig atter kæmped.

Og ud den foer som en rivende Strøm,
der overskylded hans Tanke,
den lød om Elskovs deilige Drom,
om Kvinder, kraftige, slanke.

»Min Moder, vil ogsaa du være med
til ud mig paa Dybet at drage?
Farvel min Celle med Herrens Fred!
nu kommer jeg aldrig tilbage.

Han ned i Haven fra Vinduet fløi,
igjennem Gangen han løber,
han klavrer over den Mur saa høi,
ei Nattens Mørke ham røber.

Da ei han til Morgenbønnen kom,
man efter forgjæves Leden
fandt Pater Lelios Celle tom,
da mæled andægtig Abbeden:

»Han var en Helgen for god til vor Jord
og til at vandre blandt Vrimlen.
Inat som Elias han sikkert foer
paa gloende Vogn til Himlen.«

Og Cellen blev til et Valfartsted
for mange troende Stakler,
der kasted. de sig paa Ansigtet ned:
endnu der skeer dog Mirakler.

IV.

Prøven.

I Rue de la Chaussée d'Antin
der skingred Sang, der klimpred Stræng,
og Latter klang til Glassets Lyd,
og Kvinder jubled høit i Fryd.
Der stod en Frokost flot og fin,
der sprudled rigt af ædel Vin,
og hvad parisisk Fantasi,
af grundigt Studium staaet bi,
af Gourmandise har udklækket,
det rigtbesatte Bord bedækked.

Maestro Giranelli, som
vel Lyset havde seet i Rom,
men fandt, at Frankrigs fede Jord
fremskjød saamangen Louisdor

for den, der kunde vinde Gunst
som »professeur« i Sangens Kunst,
han havde nys et Cursus endt
og vilde, før han ud fik sendt
til Verdens fire Hjørner om,
til Petersborg, New-York og Rom,
de unge Folk, han klækked op
til Operaen, Kunstens Top,
dem takke ved et Gilde flot,
fordi de honorered godt.

Kosmopolitisk var den Flok,
af Sprog man hørte fler end nok,
thi Vinen jog i Glemsel ganske
det Italienske og det Franske.
Tenoren talte Polsk saa kjækt,
en fyldig Altistinde skreg
i ægte Yankeedialekt,
Bassisten fed, sørgmodig bleg,
lod klinge Neapolitansk,
og Baritonen talte Spansk,
mens Sopraninden helt barbarisk
udtrykte sig paa Magyarisk.

Signore Giranelli mest
forholdt sig taus ved denne Fest,
ved Bordets Ende lunt han sad
og glemte ei sin egen Mad.
Paa Panden randt den blanke Sved,
som sat i Gang ved Dampens Magt,
hans Kjæber flittigt op og ned
bevæged sig i hurtig Takt.
Forat befri' sin trinde Krop
for alt, som kunde snævre ind,
han knapped hele Vesten op
med ugenert og roligt Sind.
Og mens En sang; en Anden skreg,
en Tredie sig fra Bordet sneg,
en Fjerde til Klaveret gik
og hamred, saa det havde Skik;
han tændte paa Cigaren Ild
og nipped til sin Pousse-café,
imens han brummed glad og mild:
»Adesso sono come un re!«

Snart slog i Flamme Vinens Glød,
og Glæden ud i Vildskab brød,

høit skingred Latter fra hver Kant;
vor Altistinde, der nu fandt,
at Luften blev lidt tung og trang,
naar om paa Gulvet hun sig svang,
hun fulgte frit sin Lærers Skik
og for sit Snørliv løst hun fik
og blottede en kraftig Gorge:
»Brava! det lider jeg Miss Georges!«
skreg Sopraninden, der nu smed
sig mat i Kanapeen ned,
og Crinolinen tog Façon
af en udspilet Luftballon.
En Brodequin af Gedeskind,
en Silkestrømpe hvid som Sne,
en Fod saa smal, en Læg saa trind
sig lod i fuld Belysning see.

Som ret man havde hen sig lagt
for at faae Hvilens Sødme smagt,
en Tjener traadte ind, alert,
og mælte saa til Husets Vært:
»Pardon, Monsieur! en Kavaller
med høist forunderlig Maner

forlanger Dem i Tale strax.
Han er af en aparte Slags,
thi da jeg sagde kort og godt,
her Selskab var, han svarte blot:
»Jeg ikke gaaer af Stedet, før
De har mig aabnet denne Dør.«
Saa maalte han mig med et Blik,
at koldt det ned ad Ryggen gik.«
Knapt endte Tjeneren sit Ord,
før ud der brød et Latterchor:
»Aa lad os see det vilde Dyr,
der gjør saa angst den stakkels Fyr!«
Herr Giranelli mumled: »Ja, —
lad denne Herre komme da;
en god Forretning muligt kan
man gjøre med den sære Mand.
Ak kjære Venner, Folk som jeg
til rolig-Fritid kjende ei,
man tør ei Kunder vise bort.
Man leve skal — ja det er haardt!«
Med Kraft han knapped Vesten trang,
saa fire Knapper af den sprang.

Da tren en Mand i Stuen ind,
han mager var og bleg om Kind,

hans Træk var skarpe, Øiet hult,
men i hans Aasyn, gustent, gult,
der Noget laa, som tvang og bød.
Vor Primadonna selv blev rød
og satte ærbart sig paa Stolen,
Miss Georges blufærdig hængte Kjolen.

»Signore!« mæled han, »jeg troer,
at der i mig en Sanger boer.
Vil De i Skole tage mig
endnu idag; thi skjøndt jeg ei
en Skilling eier, veed jeg vist,
at De vil om en stakket Frist
erkjende, at Dem snarligt venter
af Deres Arbeid gode Renter.«

»Ma caro mio! har De lært
at synge før? Husk dog hvor svært
man naaer til Kunstens Høidepunkt.«

»Ja, hvad der er for Andre tungt,
for mig er let.« — »Saa lad engang
os høre Deres Stemmes Klang!

Er det Tenor?« — »Det veed jeg ei!«

»Hvordan?« — »De kan jo prøve mig.«

I Stemmen, Minen laa en Ro,
en Sikkerhed, saa Ingen lo.

»Skal vi begynde?» — »Som De vil!«
— Nu lytted Alle tause til.

»O fly fra Verden, mens du er ung,
du styre mod Gud alene,
skjøndt Veien til ham er trang og tung
og gaaer over haarde Stene.

See ei paa Rosen, du gaaer forbi,
den aander dig Gift i Sjælen;
langt bedre dig under den Sten paa Sti,
der blodig skjærer dig Hælen.

Hos Mennesker tør du ei bygge og boe,
de vil dig svige og spotte,
den Eneste, jeg har givet min Tro,
mit Hjerte med Fødder traadte.«

Han stod hensunken som i Drøm,
først lød hans Sang saa mild og øm,
tilsidst den løfted sig og lød,
som Taarer i dens Klang sig brød,

den lød saa høi, saa sølverren,
og trængte dog til Marv og Ben,
den eiede en magisk Magt,
som tvinger Sjælen med i Takt.
— Et Bravo tordned høit i Chør:
»Nei hvilken mageløs Tenor!«
og store klare Taarer glede
paa vor Maëstros Kinder fede.
Som alle fede Folk han var
til Rørelse særdeles snar:
»Porco di mondo: De har Ret,
for Dem det Tunge bliver let.
Hvis bare for det første Aar
jeg Deres halve Gage faaer,
forlanger jeg ei Honorar!«
»Ebbene, sag er Sagen klar.«

V:

Paa Scenen.

Alverden strømmer hen »aux Italiens».
See udenfor Theatret — hvilken Tummel!
I Gaden Pidskesmæld og Vognes Rummel;
Fiacre, Faëton og Cab iflæng,
Kareth og Omnibussens store Skrummel
de mødes, krydses — tusind Lygter straale,
Stenbroen gungrer af det tunge Train,
og: »Gare là-bas!» de arrige Kudske skraale.

Thi hele Staden er i travl Bevægelse,
og nyhedsgraadig Flok til Vederkvægelse
Aviserne basuned ud hans Ry,
som alt iforgaars gjorde sin Debut
og vakte sand pyramidalsk Furore,
men nu iaften vil der sikkert skee
Demonstrationer prægtige og store,
— det siges iblandt selve »haute volée.»

Hidtil har man ei hørt en slig Tenor,
 og Rygtet siger, at han er opfostret
 i Spægelse og Faste; ja man troer,
 at i Italien han løb bort fra Klostret. —
 O hvor piquant for Staden, i hvis Skygger
 Voltaires Aand dog stedse boer og bygger!

Af Kroner funkler Operaens Sal,
 det summer, brummer som en Masse Gryder,
 Toiletterne udfolde sig med Pral,
 man snakker, nyser, leer og Næser snyder.
 Her straalder Silke, Fløil af hver Couleur,
 her aander man en yderst broget Duft,
 af Patchouli, Essence, eau des mille fleurs
 fortrænges rent al atmosfærisk Luft.
 I Dragt, Frisure efter sidste Mode
 beau-monde og demi-monde rivalisere,
 og Damerne af begge kokettere —
 vel sagtens med lidt Forskjel i Methode.
 Med Viften dække hine halvt sig til,
 men over Randen driver Øiet Spil,
 og disse kneise kjækt med opreist Ho'de,
 og Blikket søger ganske ugenert

i Salen om, indtil det ømt sig fæster
paa Løven nede i les stalles d'orchestre,
hvis Nakke er saa nydelig frisert.

Tys! nu Orchestret Ouverturen spiller,
og Instrumenterne slaae ind i Chor,
Basunen brummer, Fløiten fletter Triller,
vellystigt Violinen Øret kilder.
Hvor Nydelsen af slig Musik er stor,
naar nys man kommer fra et lækkert Bord!
Man er ei klogere, naar man er færdig
end ved Begyndelsen. Den er af Verdi.

Tæppet gaaer op; det første Chor begynder;
man snakker fort, endskjøndt hver stakkels Synder
af Chorets Flok sig strænger ærligt an.
Nu standser det — og saa en lille Pause
gaaer forud for den rette Hovedmand
og Arien, der skal Publikum forbause.

Høi skrider han nu frem paa Scenens Bræt
med Ridderkappen flagrende om Skulder,
og gjennem Salen mægtigt Stemmen ruller,
man lyttede med standset Aandedræt.

Thi sælsomt løftes op til Kæmpevæxt
Musikkens lette, flade Melodier,
til ægte Poesi hans Spil indvier
endog den dumme, meningsløse Text.
Hver Gestus hos ham staaer med Aand i Pagt,
og Skjønhed aander gennem Armens Bøining
og Kraften gennem Brystets kjække Høining,
man gribes af hans dybe Øies Magt.
Og Stemmen var af dem, som bære kunne
alt, hvad der i et Hjerte sluttes ind:
nu klinge Suk fra Havets dybe Bunde,
nu dandser Glæden frem paa Sylfetrin,
nu Haabet ængsteligt og uvist stønner,
nu runger Trods fra en fortvivlet Aand,
og alt i Velklangs fagre Klædebon.
Fra Hænder, Munde Klap og Bravo drøner.
Resten er glemt for hint Tenorparti;
hvad Bas, Sopran og Bariton leverer,
det ønsker man var ikkun snart forbi,
men tys: paany Tenoren intonerer, —
da regner det med Bravi og Bouketter;
de sidste gjemme ømme Smaabilletter.
Og Jublen steg, jo længer frem det skred,
og blev til Raseri ved Stykkets Ende;

han maatte frem, mod Publikum sig vende
og bukke, medens han slog Øiet ned.
Men der var noget i hans Buk, der tyded
paa, at det var en Konge, der modtog
en skyldig Hyldest, som ham Slaver yded,
hvem ned han havde tvunget under Aag.

Strax efter Stykket han sig hurtigt listed
fra Kammeraters bittersøde Smil,
— hvert var en smukt forgyldt, men giftig Pil —
selv Direkteurens Hyldest ham ei fristed.
Han afslog høfligt, men bestemt hans Bønner,
om Aftnens Helt som feiret Æresgjæst
i Selskab med de andre Kunstens Sønner
ei vilde pryde deres Broderfest.

I Kamret, hvor han gjorde sit Toilet
man bragte ham den Blomstermængde mægtig,
og strax hans Øie faldt paa en Bouket,
der fremfor alle smagfuld var og prægtig.
Han tog den fra — og see bag Rosens Blad,
der lo ham vellystfuldt og skjælnsk imøde
og aabned sig som Kvindelæber bløde,
en Kapsel lumske til Stilken bunden sad.

Han aabned den — og Rædsel ham betog;
 hans Arm faldt ned som ramt af Slag og vissen,
 og Kulde stivned Haaret ham om Issen,
 mens Blodet voldsomt mod hans Hjerte jog.
 Det var et Billed af en Kvinde, — men
 det ligned En — hans Dæmon — der fra
 Graven

svang over ham med Vælde Herskerstaven:
 »Kan du, min Dødningbrud staae op igjen?»

I begge Hænder han sit Hoved holdt,
 — saa slog han op en skarp og haanlig Latter:
 »Nei jeg vil ud, hvor Livet mig omfatter,
 jeg bindes ei af Dødningriget goldt.
 Og Stemmen fra din Grav skal ei mig skrække,
 som Krigstrompeten skal den om mig bruse,
 i Nydelsernes Hvirvel skal den suse
 og fra de syge Drømme op mig vække.
 Champagne hid, garçon! jeg bringer dig
 et Dødningoffer, blege Brud, — det sidste!
 saa Dødens Frygt jeg af mit Bryst vil vriste
 og ud, hvor Solen straalet paa min Vei!

Det er ei dig, hvis Billed her jeg seer,
det Aasyn inlet Bud fra Graven sender,
bag Læben Perletanden muntert leer,
og Livets Altraa dybt i Øiet brænder.

Han undersøgte nøiere Bouketten,
og see — et lille Brev han fandt deri.
Han Seglet brød og læste saa Billetten:
»Kom strax, saasnart som Stykket er forbi,
til Boulevard du Temple, Nummer tretten!«

VI.

Marquisen.

Damen, der ham sendte det duftende Hjertesuk, var baade Marquise og overmaade smuk; Kunstnere og Poeter hende særlig tiltrak, med Iver hun studered Musset og Balzac.

Men plebejisk var Blodet, der i hendes Aarer
randt:

Papa var Millionær og Maccaronifabrikant;
Marquis d'Étang, Roué fra Restaurationens Tid,
fik Lyst at nyde Frugterne af Industriens Flid

og ægted Mélanie, da han var tredsindstyve Aar
med spidsbuet Mave og sparsomme Haar,
med megen Interesse for Hazardspil og Heste;
men var han hos sin Frue, saa sov han foidet-
meste.

Til Gjengjæld var som Ægteemand han meget
tolerant,
mod Fruens Kammerpiger spendabel og galant,
laa tidt ved et Bad, og naar Tiden blev for lang,
han slog den ihjel med Roulettens gyldne Klang.

Længe teede Fruen sig ret trofast og smukt
og elsked les belles lettres i al Ære og Tugt,
holdt hver Uge Salon for beaux-esprits og Literater
og havde sin Loge fast i hvert et Theater.

Hun naaede tredve Aar — og det er et farligt
Punkt —
spørg blot Balzac derom — da blev tidt Humeuret
tungt,
hun blev adspredt, melancholsk, nervøs — ja
har I blot
læst lidt af hin Forfatter, saa kjender I det godt.

Saa kjender I og det Skraaplan, ad hvilket hun gled,
om Kundskabstræets Frugt hun vidste snart Besked.
Først skrev hun pseudonymt Noveller, hvor tilslut
Heltindens zarte Dyd under Taarer gik kaput.

Siden blev hun greben af Verdis Musik,
aux Italiens hver eneste Aften hun gik;
især naar hun hørte en ægte Brysttenor,
elektriske Stød gennem Nerverne foer.

Naar Sangen høit sig løfted, og Orchesteret bruste,
Blodet hende sælsomt for Ørerne suste,
Oiet sagte lukked sig, høit Brystet sig spændte,
mens Aarerne banked, og Kinderne brændte.

. . . . .

Han vaagned op og saae sig forstyrret omkring,
Alting hvirvled rundt for hans Øie i Ring.
Stuen laa i Dæmring i Lampens matte Skin,
sagte hendes Aande strøg over hans Kind.

Hun var saa blond og fyldig, og Huden hvid og
blød,
tidt vexlede hun Farve, snart var hun bleg, snart rød,
Lokkernes brune Krøller i yppig Rigdom ruller,
Kinden kjælent bøied sig ned mod den hvide
Skulder.

Paa Profilens rene Linier og de stærke Øienbryn
 hun ligned den Kvinde, der stod for hans Syn
 som Skjønhedsgudinde, som Livets Dronning stolt,
 og derfor hendes Billed ham Rædsel havde voldt.

Lænet til sin Albu han hen paa hende saae,
 i bløden Slummer smilende saa yppig hun laa,
 men kolde var hans Miner, om Munden laa Foragt;
 han mumled: »Ingen eier dog hin dode Kvindes
 Magt.

Hun der er jo en Skjøge — hun er jo tilfals
 for Hver, der gider nynne en smægtende Vals,
 den Anden var en Kvinde, opfyldt af en Gud,
 en bacchisk Præstinde med flagrende Skrud.«

Han reiste sig sagte, mens bittert han lo,
 og listed sig ud af den prægtige Bo.
 Paa Gaden mod ham blæste den bidende Vind,
 og Høstregnen pidsked ham i Ansigtet ind.

»Ret saa, blæs muntert løs og pidsk paa, alt
 som du vil!

Lidt Skarpt og lidt Kraftigt jeg trænger just til,

det Søde og Bløde kan ei jeg ret faae lært,
jeg er for vant til Bodssvøbens sviende Snært.

Er det, hvad du kan yde, du høit besungne Liv?
er det den Magt, der vover mod Aand at yppe Kiv?
er det den Fryd, jeg attraacr, og som jeg købe vil
for Evigheders Pinsel i den luende Ild!

En Kvinde! ja hun maatte i Høihed være lig
Madonna, der i Guldglands bader sin Kjortelflig,
og yndig dog som Hin med den smeltende Røst,
hvis Billed selv ei Døden kan rive fra mit Bryst.

Men fremad, længer frem! det koste, hvad det vil!
Jeg vinde maa det Skjønneste i Livets vilde Spil!
Jeg har alt gjort en Indsats saa stor, som Ingen
veed:

min gamle, mørke Celle! du kjender, hvad jeg led.«

VII.

En Orgie.

Lad nu Latteren, lad Sangen skralde!
ringl med Glassene og tramp med Fod!
Dræb al Aand og Sjæl og vis nu Alle,
at Jert Liv i Dyriskhed har Rod.
Sjælens Aandedræt er Angstens Krampe,
Aandens Liv er smerterige Kampe,
Glæden trives kun i Kjød og Blod!

Aurélie, min smægtende Actrice!
Gud skal vide, du er uden Aand,
frodige, junoniske Louise,
du, som aldrig kjendte Dydens Baand!
Kom herhen og sæt Jer ved min Side,
drik, til under Bordet ned I glide,
løs kun op det stramme Klædebon!

Men jeg synes, at I blive bange,
mine Gjæster! frygt ei, jeg er fuld!
Derfor har jeg Lyst til Smædesange
over Meneskenes lumpne Kuld.
Er de ikke nogle usle Stakler?
Altid mellem Kjød og Aand de vakler,
tør ei grave efter Livets Guld.

Skjønne! min Filosofi Jer kjæder,
I har Ret — nu sæt Jer paa mit Skjød,
jeg skal tæt og fast omslynge Eder,
kysse Jer paa Kind og Læbe rød.
Hver af Eders Ynder skal jeg hylde,
Eders Glas op over Randen fylde,
drik, saa høit kan blusse Livets Glød!

Bacchosfest vi vil iaften feire,
krands med Roser vore Skjønnes Lok!
Herrer fra Journalistikens Leire,
I er Fauners og Satyrers Flok!
Hos min ædle, alderstegne Lærer
en Seilenoskrop jeg sønlig ærer;
af Mænader har vi mer end nok.

Seer I! Rosenskyer sig mod mig sænke,
 seer I en Gudinde blandt dem staae,
 trindt ombølget af en pragtfuld Lænke,
 slynget huldt af Amoriner smaa?
 See — bag Skyen blinke klare Luer . . .
 . . . Ha! — det er Madonna, som jeg skuer!
 Bort I Skjøger! Skam og Spot Jer slaae!

Skam og Spot mig ramme fremfor Alle!
 her en Løgner, Apostat I seer!
 Hulde Billed! vil du end mig kalde
 did, hvor der er ingen Pine meer?
 Er der Frelse ud fra Helveds Hule?
 Vil ei Naadens Aasyn evig skjule
 sig for Sjælen, slængt i Dynd og Ler?

Vil du vise dig i mine Drømme,
 som da jeg i Cellen sov paa Straa?
 tale til mig med de Ord saa ømme,
 klare op med Glands den mørke Vraa?
 Læge Saarene, som Dagen slog mig,
 naar den onde Fristelse betog mig,
 pege op mod Ætherhimlens Blaa?

Hellige Madonna, mildt du vinker!
vinker op mig til din Straalevei.
Himmelsk Skjønhed i dit Øie blinker;
. . . vee mig — vee mig! det er ikke dig.
Gøglebilleder min Sjæl vil skrække —
Mariquita bryder Gravens Dække —
det er hende der, som kalder mig!«

Som i Vanvid griber han Pokalen,
slynger den med Kraft mod Væggen hen,
rasende han farer om i Salen;
døsigst gloe paa ham de drukne Mænd.
Herrer, Damer sig af Stuen stjæler,
mens den Ene til den Anden mæler:
»Han var rædsom fuld, den gode Ven!«

VIII.

Nye Eventyr.

Bestandigt Mariquita om ham spögte,
og hendes Billed til hans Vei var lænket,
i hver en Kvinde, som sin Gunst ham skjænkede,
en Aabenbaring han af hende søgte,
og naar han saae den drömte Lighed flygte,
han syntes, han den Døde havde krænket.
I sligt et Øieblik han kunde myrde
den Skjønne, i hvis Favn han nys sig styrte.

Men blev ei Hjertet knust paa disse Kvinder,
der villigt kastede sig i hans Favn?
Hos Sangens, Dandsens straalende Heltinder
var der i Hjertet næppe Plads til Savn,
kun Enkelte blandt dem, der, uden Navn
i Chores Masse skjult', ei Laurbær vinder,
græd ret saa bitterligt, naar han forlod dem,
men han — han lod, som om han ei forstod dem.

Fra vævre smaa, parisiske Grisetter,
 der frydes ved Cancan og Slikkeri,
 til le beau-monde's glimrende Koketter —
 de lokkedes mod ham som ved Magi.
 Og da han sig mod andre Lande retter,
 er ikke mindre stærkt hans Trylleri,
 hans mørke Blik, hans byronianske Mine
 forførte mangen engelsk frisk Blondine.

Hans Krop, der ikke mer sig kroget sænkte,
 men efterhaanden Kraft og Runding vandt,
 hans høie Væxt af Keisergarderlængde
 hos Ruslands Skjønne varm Beundring fandt,
 og hans med Romantikens Skjær isprængte
 forsvundne Liv ham gjorde int'ressant
 for »holden Mädchen in den deutschen Auen;«
 de elsked ham »mit heimlich-süßem Grauen.«

Og det forstaaer sig, at »de spanske Piger«
 ham trykked tidt til Barmens Luesne,
 og om Historien end ikke siger,
 han naaede til de »tusinde og tre,«
 for Don Juan han dog ei meget viger.
 En Dame — vel af daarligt Renommée —

— men dog af Kongeblood — han tilskrev hemmelig,
men hun fik Kurven — hun var altfor væmmelig.

. . . Det var i Warschau paa en Vinterdag,
da Is paa Weichsel, af en Alens Tykkelse,
gav Ryttere og Heste fuld Betryggelse
til at bevæge sig paa den imag.

Vor Helt lorgnerede til sin Opbyggelse
en Dame, der, indsvøbt i Pelsværks Lag,
sad i en Slæde, der med Klang kom kjørende,
ført af en Mand med Huen ned om Ørene.

Det var et flygtigt, snelt forsvundet Syn,
thi over Isen foer de rappe Heste
til Pidskens Smælden hurtigt som et Lyn,
dog skimted han to smukke Øine fæste
sig paa ham under sorte, fine Bryn.

»Her er et Eventyr vist af de bedste!«
En Kane han sig i en Fart fik leiet,
og efter hin han henad Isen feied.

Efter hin Kane speidede han nøie,
og blandt de andre han den skjælned snart,
paa Herren, der stod bagpaa, fik han Øie,
og bagfra kjendte han hans Knebelsbart,

hvis stive Spidser sig til Siden bøie
 paa ægte polsk og magyarisk Art,
 og hans var nu saa lang, at man ham kjendte,
 paa den, om han endogsaa Ryggen vendte.

Dem snildelig at krydse snart han vidste,
 og kasted paa den Skjønne dette Blik,
 hvortil kun faa Indviede sig driste,
 et neppe synligt Smil til Svar han fik.
 Han efter Kanen atter saaes at liste
 og fulgte den, ihvorhen den end gik.
 Og da de havde Farten endt, hun saae
 paa Flodens Bred ham med Lorgnetten staae.

Den Aften han Ernani synge skulde,
 der ganske særligt var hans Glandsparti,
 thi Stemmen løfted op sig til sin fulde
 og høie Kraft i hver en Melodi;
 og mens hans Blikke rundt i Salen rulle
 midt i pathetisk, tragisk Raseri,
 i Logen nærmest Scenen seer hans Øie
 en Dame over Randen ud sig bøie.

Og paa den mørke Grund lidt bagved hende
 den samme spidse Knebelsbart han saae,

hvorved han sidst paa Ryggen kunde kjende
den Mand, der bag paa Kanen monne staae,
En Hilsen maatte han den Skjønne sende,
— en saadan var ei svær at finde paa:
som i Affect han først slog ud med Armen
og lagde derpaa Haanden ømt paa Barmen —

og saae mod Logen op, mens hele Stimlen,
der i Theatret sad, var i den Tro,
at nu Ernani stirred op mod Himlen
og fløi i Tanken op fra Støvets Bo,
men Damen maatte holde sig i Ro —
hun var tilskue jo for hele-Vrimlen —
Hun røbed kun, hun havde smagt paa Giften
ved en forcert Bevægelse med Viften.

Men dette stumme Tegnsprog blev beluret
af ham, der bag den Skjønne havde Sted,
en Rynke dybt den brune Pande fured,
sin tynde Læbe fast tilblods han bed.
Men strax med Smil han tog af Vesten Uhret
og bøied sagte sig mod Damen ned.
Hun reiste sig — til Scenen op hun sendte
et Afskedsblik, hvor dunkle Længsler brændte.

Vor Helt forstod det — og han havde nok i
det tause Svar — alt andet end et Nei.

Men hvem var hun, som blandt den hele Flok i
Theatret snildt sig baned til ham Vei.

»Du gode Gud, hvem kjender hende ei,
den unge Enke efter Grev Skrschocki!«

Han havde neppe spurgt om hende, førend
han fuld Oplysning fik af Regisseuren.

»Hun selv var fattig, maatte tage Greven
imod sin Villie paa Familiens Bud,
men meget snart hun dog var Enke bleven,
hvorfor vist nu hun takkede sin Gud.

Thi Greven, af Patriotisme dreven,
var, da den sidste Frihedskrig brød ud,
som Oberst i Kavalleriet draget
mod Russerne og fandt sin Død i Slaget.

Af Russerne hans Gods blev konfiskeret,
og nu den deilige Grevinde saae
for anden Gang til Trang sig reduceret,
og Stads og Pragt, det elsker hun som Faa.
Men dette Tab vil blive repareret;
snart skal til Alteret hun atter gaae

med Baron Schlapzky, som er Millionær,
men alletider voldsom sur og tvær;

og saa er han jaloux som bare Fanden,
og paa hans Miner tydeligt man seer,
at hver Rival han snarligt skjød for Panden
— han skyder, fægter som en Kavaller,
og derfor tør vel næppe nogen Anden
fra nu af nærme sig Grevinden mer.
Forresten er Baronen snild som tapper,
skjøndt Patriot, ham Russen vist ei napper.

Men hvis De møder i de Manges Tal,
der vil paa Torsdag sig til Bal indfinde,
— De veed, i Operaen her er Bal —
da kan De sikkerligt faae seet paa hende.
Men altfor kjæk De ikke være skal,
Baronen er en yderst farlig Fjende;
naar med det ene Øie fælt han skuler,
han sikkert allehaande Planer skjuler.»

IX.

En søvnløs Nat.

~~~~~
Sovnen flyer mig,
og jeg ræddes
ved at lukke mit Øie.
Syner drive mig
op fra Leiet.

Helgenskaren,
de døde Martyrer
pege med Smil paa
de lægte Vunder,
Hovedet bades
af Himmelluft.
Deilige Engle
med Lilier bestrøe dem;
over dem svæver
Himlens Dronning,
vuggende Barnet
paa bløde Arme.

Der er min Celle,
lille og skummel,
træt jeg ligger,
pint af Slag.

Men Paradishymner
om Øret lege,
Smerten inddyssende,
Salighed fødende. —
Og den hellige
Jomfru kommer,
kysser min brændende
hede Pande. —

Hende jeg flyede,
hende jeg solgte;
Helvedes Luer
svide min Sjæl!

Hvor vare de søde,
Aftenens Seire
fra Dagens Kampe!
Kjødet laa knust
under Aandens Fod.
Lysten var dræbt, og
Blodet var tæmmet,

det var som randt der
Æther i Aaren.

Frelseren saae jeg paa
Himmelens Throne.

Tornekronen
sittrende funkled
i Demantluer;
med rolige Folder
Kjortelen bølged
i Luftens Guld.

Mildelig skued
han paa mig ned,
rakte mig Palmen,
Seirens Palme.

Kom dog tilbage,
kom dog tilbage
salige Timer!
Kunde jeg kaste
dybt mig i Støvet,
sanke Jer op
Sekund for Sekund!

Gud jeg søgte,
vilde mig styrte
op mod hans Bryst.
Derfor jeg tømred
paa Jakobsstigen,
stige jeg vilde
til Himmelglandsen
opad de steile
Forsagelsens Trin.
Stigen er brusten!
og jeg knuses
af dens Ruiner.

Kvinden sagde:
»Gud er paa Jorden,
Gud er i Glæden,
Gud er i Tonen,
Gud er i Kvindens
duftende Barm!«

Og jeg styrted
ud for at søge,
ud for at favne
den nye Gud,

saa tæt, at hans Hjerte
slog i mit.

Vee mig for Gud
jeg fandt i Verden!
Det var den gamle
Menneskefrister;
ham har jeg favnet,
og jeg har hvilet
tæt ved hans Bryst,
og hans Hjerte
har banket i mit.

Evig fortabt
og evig forskudt!
Dagen jeg dræber
i Syndens Tummel,
om Natten jeg ligger
i Angst og Skrig,
og Tungen brænder
den tørre Gane;
Ingen vil dyppe sin
Finger i Vand
og lædske min Tunge!

Gud har jeg flyet
forraadt ham som Judas.

Jeg vil beruses
af Jordens Druer!
jeg vil kvæle
de Natterædsler
i Kvindearme
fyldige, hvide!
Ve mig, naar ret
jeg vaagner af Rusen
og aldrig mere
ind kan slumre!

X.

Ballet.

Kraftigt runger gennem Hallen i den faste Takt
fra Orchestret polske Dandses kjække Melodi.

Men en sælsom Alvor binder Ungdomsglædens
Flugt,

tvinger tungt den ned igjen, naar den vil løfte sig.
Det er, som om Ridderskarer drog til Valenud,
fulgt' af tappre Amazoner, viede til Død.

Dette Folk har tabt sin Glæde, og det unge Sind
tidligt hærder sig til Modstand, til fortvivlet Trods
mod det Slaveaag, som trykker paa den stolte Hals.
Men hvor mange stolte Skikkelser man skuer der,
ranke Mænd med brune Kinder og med kraftigt
Skjæg,

høie slanke Kvinder, blege og med sorten Lok.
Tause snoe de sig i Dandsen, fra den hele Rad
hores ikke Spøg og Latter, — ikkun Hvisken tyst.

See den Kvinde hist, som dandser — hvilket
herligt Søn —

rank og svai som Birkestammen paa den grønne Høi,
Arm og Hals saa hvide som den nylig faldne Sne,
Brynets tynde Linie trukken som med Pensel fin,
Øiet brunt og lidet vel, men glandsfuldt, kjækt,
Øienlaaget langt og smalt; naar ned hun sænker det,
er det, som det gennemstraaltes af den mørke
Kreds;

Kindens Rødme sig fortøner som i Bronce mat.
Som de Andres hendes Aasyn er alvorligt stolt;
men naar sig Musiken løfter, seer man hendes
Barm

bølge stærkere, men Kinden vorder mere bleg,
medens hendes Blik i Salen svæve sky omkring,
som om al den Alvor var en Byrde, som hun helst
kasted bort og drukned i de Toners dybe Sø.
Hendes Dandser derimod mekanisk dreier sig;
ubevægeligt og stift, en Maske lig af Vox
er det brune Ansigt, grovt og stærkt markert,
og hans ene mørke Øie har en Skelen let.
Kraftig er hans Legemsbygning, knoklet, skulderbred,
lodne Dun sig kruse tæt paa Bagen af hans
Haand.

Sangeren er med paa Ballet. Mod en Pille slaaer
 taus han lænet; tungt og dybt han paa den
 Skjønne seer.

Først hun vender sig fra ham, men tvungen
 som en Fugl

af en Klapperslanges Stirren, drives hun med Magt
 til at rette Blikket mod ham, svare paa hans Smil.

Nu Baronens smiler ogsaa, og som ledet af
 en dæmonisk Tanke, gaaer han til ham hen,
 bukker høfligt, skødesløst og mæler saa paa Fransk :
 »Ikke sandt, min Herre, De er den berømte Mand,
 som fortryllet Warschaus Damer har med Deres Sang?
 Fru Grevinde, dands med Herren, prøv om han
 i Dands

er en Mester fuldt saa vel, som han det er i
 Sang.«

Damen nøler, ængsteligt hun paa Baronens seer,
 der med Munden trukken op til Siden smiler stygt;
 men med kraftigt Tag omslynger Lelio hendes Arm,
 flyver rask afsted med hende over blanken Gulv.
 Det var som en Dands paa Tillie med udslagne Haar,
 det var som Musiken Flammer slog i deres Blod,
 gennembruste alle Aarer som en Lavastrom,
 det var som hver Takt og Rhythme blev til
 Kjød og Blod;

og da Dandsen endte, sank hun mat paa Stolen ned,
blussende, mens Barmen bølged som et oprørt Hav.
. . . Og Baronen nærmer sig med samme kolde

Smil:

»Frue, dands paany med Herren, det er stolt at see,
dobbelst skjønt og straalende mig tyktes De saae ud;
dands, at jeg i fulde Drag kan nyde dette Syn!«

Sangeren og han hinanden maalte. Stolt Triumf
aanded i den Førstes Mine, men Baronens var
som sædvanlig mumieagtig, stiv og kold og haard.
Næsten bønligt seer Grevinden op mod Lelio,
som hun vilde sige: »Brug ei mod mig denne Magt,
lok mig ikke som en Havmand ned i Bølgens Dyb!«
Men han svared med en Dands end mere vild
end før,

og mens han til Toners Susen kraftigt hende
svang,

lød hans Elskovsord til hende, blødt som Fløitens
Klang:

»Skjønne Kvinde, lad den varme Sjæl, Du gjemmer
paa,
ud i lyse, brede Luer op mod Himlen slaae!

Jeg vil styrte mig i Baalet, i Din Flammefavn,
 drukne brat i Ildens Bølger Hjertets dybe Savn.
 Tidt en Troubadour har vundet sig en Adelsbrud,
 naar med Mandolin om Skulder han paa Tog
 gik ud.

Hvad der tungt og dunkelt ruger inde i Dit Bryst,
 skal jeg synge frem til Livet, synge klart og lyst.

Fly med mig fra snedækt Steppe, fra den
 haarde Is

bort til Sydens milde Zone, Elskovs Paradis,
 hvor Orangeblomster dufte, hvor de Myrther groe,
 hvor de dunkle Ranker yppigt sig om Bjerget snoe.»

Og han saae i hendes Øie store Taarer staae,
 hendes Haand han følte skjælv, og han mærked
 grandt

gjennem Handskens fine Hinde Pulsens tunge Slag.
 Dæmpet, frygtsomt hendes Røst arbeidede sig frem:

»Ja mod Syd, mod Sol og Glæde higer Hjertet kun,
 og den syge Sjæl ved Tonen vorder frisk og sund.
 Vinteris og Hjertekulde spænder om mig tæt,
 Fuglen fløi saa gjerne bort, som fangen blev i Net.

Ja den døer tilsidst af Længsel efter Guds Natur;
 gjerne havde den paa Vandring fulgt en Trou-
 badour,

før de vilde Rovfuglklør i dens Fjedre rev,
 før dens unge, glade Vinge brudt og stækket blev.

O, men bliv en Stund endnu og syng Din søde Sang,
 at jeg drømme kan om Frihed bag min Gitterstang,
 kom til stakkels fangne Fugl, naar ingen Vogler
 grum

ruger paa den med sit Øie, gjør den syg og
 slum.«

Brat hun slap hans Arm som rammes af en pa-
 nisk Skræk;

dybt han bukked, førte hende taus i Rækken hen;
 gik af Salen ud, forvisset om en snar Triumf,
 det ham tyktes, at i Favnen alt han Byttet holdt.
 Rask han foer ad lange Gange, nynnende den Vals,
 i hvis Toner nys han fletted ind Forførerord.

Snart han er ved Husets Udgang — Kulden mod
 ham slaaer,

tæt han svøber sig i Pelsen, gik paa hurtig Fod
 over Pladsen. Da han mærked bag sig tunge Trin;

knappt han fik sig vendt, før brat det glimted med et
Knald,
op mod Brystet foer hans Haand — det sortned
for hans Syn,
halvt bevidstløs syntes han at see et Ansigt tæt
bøiet over hans med stivt og hæsligt Skeleblik,
mens der om hans Øre surred en forvirret Støi —
da forgik ham Hu og Sands — hans Øie tungt
sank til.

XI.

Slutning.

Han ligger ene, udstrakt paa sit Leie,
han føler Dødens rædselsfulde Vaande,
og ingen Ven ham yded Røgt og Pleie;

ei nogen Moder gik ham ømt tilhaande;
snart sank hans Øie til, snart vildt det stirred,
tungt gispede hans næsten kvalte Aande.

Og mer og mer hans Hu sig mørkt forvirred,
fra Feberdøsen vaagned tidt han bange,
hvert Minde grumt de syge Nerver pirred.

Han skued Kvinder staae i Rækker lange,
et Chor af Hævnens Aander mod ham summed,
saa klangløst, dumpt som Eumeniders Sange.

Al den Fortvivlelse, som Jorden rummed,
laa paa hans Bryst med Vægt saa tung som Bly,
krampagtigt Haanden sig om Lagnet krummed.

Men pludseligt som Morgensolens Gry
et hvidligt Lysskjær i det Fjerne bæved,
og ud af dette fødtes Toner ny;

som Orgelets Choraler frem de svæved
og »Dies iræ, dies illa« bruste
med Bud fra Den, der snart hans Regnskab
kræved,

det lød, som Havets fjerne Brænding suste,
saa flød det hen i disse bløde Psalmer
med Klang, som om en Vind Skovbækken bruste.

Da sang det: »Naadens Rose aldrig falmer,
der voxer Lægeurt for Støvels Brøde,
selv Du skal hvile under Herrens Palmer.«

Men Lyset sluktes; — andre Toner brøde
igjennem dette trøstefulde Chor,
der mer og mere for hans Øre døde;

og det var dem, han sang i Kraftens Flor,
der dengang klang saa yndefulde, lette;
nu grov de i hans Sjæl et blodigt Spor.

Og nu — de forrige i dem sig flette,
snart sank de dybt — snart seirrigt de sig hæved,
men Ingen Kampens Udfald kan berette:

om i den Stund, da Døden Byttet kræved,
det runged for ham strængt om Himlens Vrede,
hvad eller Naadens Røst ham mildt omsvæved —

Det veed kun Magterne, der om ham strede.

